DETECTIVUL DELICAT

de Gerard Stembridge

Gerard Stembridge

Gerard Stembridge, scriitor şi regizor, şi-a clãdit cariera prin îmbinarea acestor douã pasiuni ale sale. Cunoaşte succesul ca dramaturg, primele sale creaţii fiind ,,Lovechild" (pentru care primeşte premiul ,,Stewart Parker" în 1992), ,,Ceaucescu's Ear" (1993) şi ,,Detectivul delicat" (1996). Obţine, de asemenea, numeroase distincţii pentru piesele sale radiofonice: ,,Daisy the Cow who Talked" (premiul Writer's Guild of Great Britain şi premiul Society of Authors pentru cea mai bunã piesã a anului 1995) şi ,,Joseph and his Amazing Technicolor Jumper" (1997). Ultima sa piesã de teatru, ,,That Was Then", a avut premiera în vara anului 2002 la teatrul Abbey.
,,Guiltrip" (1995) este prima sa reuşitã ca scenarist şi regizor de film, un lungmetraj care obţine numeroase premii internaţionale şi este selecţionat la Festivalul de la Veneţia. Câţiva ani mai târziu, Stembridge semneazã scenariul filmului ,,Ordinary Decent Criminals" (1999) şi este co-scenarist, alãturi de Pat Murphy, al filmului ,,Nora" (2000). Cel mai recent film al sãu, în calitate de regizor şi scenarist, este comedia ,,About Adam" (2001).

Premiera absolutã a piesei ,,Detectivul Delicat" (`'The Gay Detective") a avut loc la Project Arts Centre, în Dublin, pe 8 februarie 1996, în urmãtoarea distribuţie:

Pat - Peter Hanly
Ginger - Eddie Tighe
Urs / Lup - Tom Hickey
Pisicuţa / Şopârla - Shelley McGlynn
Deputatul / Viezure / Şarpe - Arthur Riordan
Porc / Bou - Martin Murphy
Dihor / Şoarece - Donal Beecher

Regizor Gerard Stembridge

Acțiunea piesei are loc în Dublin, în anul 1993.

ACTUL I

Decorul ar trebui sã rãmânã acelaşi pentru toate scenele din piesã.
Ideal ar fi ca acțiunea sã se desfãşoare în mod continuu, fãrã întreruperi şi orice trecere de la o scenã la alta, chiar schimbãrile de costum ar putea sã devinã parte din spectacol. Cu atât mai bine dacã actorii vor rãmâne pe scenã chiar şi în timpul acestor modificãri. Folosirea unor manechine ca parte din decor ar putea crea o imagine captivantã şi, în acelaşi timp, poate atrage atenția asupra schimbãrilor de costum (deci, implicit, asupra schimbãrilor de personaj) din timpul spectacolului.
În mod evident, personajele Ginger şi Pat vor trebui sã rãmânã în scenã pe întreaga duratã a spectacolului.
Pat rosteşte prima replicã din spectacol în întuneric. După care lumina se aprinde brusc şi îl vedem aşezat pe canapea, strângându-l în brațe pe Ginger.
Pat: Eu sunt Detectivul Delicat. (Luminile se aprind.) Îți aduci aminte? Tu mi-ai spus aşa prima oarã. Şi aveai dreptate, ca de obicei. Chiar şi acum, când n-ar trebui sã mai îmi pese, tot mã mai gândesc la ceea ce s-a întâmplat. Încã mai scormonesc. Încã mai rãscolesc printre întâmplãri şi rãmãşițe de amintiri. Sigur, sper cã investigațiile vor dovedi cã sunt nevinovat; cã au existat anumite circumstanțe şi presiuni şi cã … mã rog, vremurile în care trãim m-au forțat, inevitabil, sã fac ceea ce am fãcut …

Însã, în loc de toate astea, un singur cuvânt îmi apare, neclintit, în fața ochilor. Trãdare.
Aşa cã - mã gândeam - te-ar deranja, iubirea mea, dacã ți-aş spune numai şi numai adevãrul? Ar fi cumva o povarã pentru tine? Nu cã aş avea nevoie de iertare sau altceva. Doar pentru mine. Ca sã mã pot obişnui. Ca un fel de antrenament. Pentru cã atunci când tu n-o sã mai fii … va trebui totuşi sã mã agãț de ceva, nu-i aşa?

(Pat se îmbracã in uniformã. Cãpitanul Urs intrã în scenã.)
Prin urmare … am sã încerc sã-ți spun totul. Lucruri de care habar nu aveai înainte. O sã fiu cât se poate de sincer, promit. Cel puțin ştiu exact cu ce trebuie sã încep. Asta-i uşor. A fost pur şi simplu de neuitat. Prima oarã când serviciul şi viața mea particularã s-au întâlnit față în față.
(cãtre Urs) Domnule comandant Urs.
Urs: Ce mai faci, sergent?
Pat: Mulțumesc, bine, domnule.
Urs: Sigur cã eşti bine, sigur cã eşti. Faci o treabã excelentã, sergent,

te-am urmărit îndeaproape. Suntem de-a dreptul impresionați. Nu eşti încântat să afli treaba asta?
Pat: Impresionați? … Fără-ndoială că sunt încântat să aflu.
Urs: Bine, bine. Nu ştiu de ce, dar am impresia că eşti genul de om care ţinteşte o promovare. Nu-i aşa că ți-ar plăcea - o promovare?
Pat: Da. Îmi place. Mi-ar plăcea.
Urs: Ei bine, încă nu ai ajuns până acolo, dar eşti foarte aproape. Am vrut să ştii asta. De-asta te-am chemat azi aici. Am vrut să ştii că noi suntem atenți. Am cerut să te văd ca să te încurajez. Nu că ai fi fost îngrijorat, nu pari genul de om care să-şi facă griji, nu-i aşa?
Pat: Nu, nu sunt. Nu-mi făceam nici un fel de griji. Nu am aşteptat decât doi ani.
Urs: Însă ai făcut impresie bună. (Se uită pe dosarul lui.) Rațional … Putere de concentrare … Abordare stilată - asta e o chestie nouă ... Nu ți-e dat să auzi prea des aşa ceva despre un tânăr polițai - stilat. Trebuie să verific cine a spus asta. Una peste alta, totul e demn de laudă, aşa că am decis să te încurajez puțintel - să-ți dau de ştire că avem o părere foarte bună despre tine şi că vedem ceea ce faci ... pe unde te duci …
Pat: Mulțumesc, domnule. Asta e … e nemaipomenit.
Urs: Da. Sigur. Ia spune-mi tu mie, îl ştii cumva pe detectivul Motan?
Pat: Nu, să trăiți.
Urs: Nu ăsta e numele lui, desigur - e unul din băieții noştri care lucrează sub acoperire, cam de aceeaşi vârstă cu tine, un tip de treabă, în felul lui. Nu trece foarte des pe aici, bineînțeles.
Pat: (Dezorientat.) A … nu, desigur.
Urs: Ne-a spus că s-a întâlnit cu tine.
Pat: Da?!
Urs: Era în timpul serviciului, mă-nțelegi, şi a dat peste tine … Mă rog, după câte am înțeles eu, tu ai intrat în vorbă cu el, însă el era ocupat cu supravegherea unei anume persoane, aşa că nu a prea avut timp de stat la taclale. Dar şi-a amintit de tine, ceea ce reprezintă, bănuiesc, un soi de compliment.
Pat: Îmi pare rău, domnule, însă nu-mi amintesc nimic despre aşa ceva.
Urs: Nu-ți aminteşti. Înțeleg. Păi e şi normal, nici măcar nu ți-am dat destule informații. Ei … care ar fi întrebarea ta următoare, sergent?
Pat: Mă scuzați?! …
Urs: Întrebarea ta următoare. Ți-am spus că cineva s-a întâlnit cu tine, iar tu nu îți aminteşti, deci dacă ai nevoie de mai multe informații, va trebui să mai îmi pui nişte întrebări. Care e, deci, următoarea ta întrebare?
Pat: A … am stat mult timp de vorbă?
Urs: Eeeeei, sergent … Poți mai bine de-atât.
Pat: Păi … vedeți, domnule, nu prea îmi dau seama care e scopul anchetei ăsteia.
Urs: Vrei o promovare, sergent. Vrei să devii detectiv. Arată-mi că ai talent. Pune-mi următoarea întrebare logică.
(Pauză. Pat e foarte nervos.)
Pat: Unde … unde ne-am întâlnit?
Urs: Bine! Într-un club. Mai departe...
Pat: Cum se numea clubul?

Urs: Stai să mă uit. (Verifică în dosar.) „Marinarul singuratic".
(Pauză.)
Urs: Vezi tu care-i chestia, sergent … El era acolo în interes de serviciu, însă tu nu erai. Înțeleg, de asemenea, că i-ai spus că îți plac ochii lui. Acum îți aminteşti conversația?
Pat: Nu, domnule. Sincer, nu-mi amintesc.
Urs: Deci vrei să spui că nici măcar nu a avut loc.
Pat: Nu, domnule. Numai că am purtat multe conversații de genul acesta. (Oftează.) Ce-aş putea să spun, domnule. E adevărat. Eram în …
Urs: Sssst! Nu te-am întrebat mai multe! Nu e nevoie să răspunzi la întrebări care nu ți se pun. Fii însă foarte, foarte atent pe viitor. Eu chiar vreau să te promovez. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu face vreo tâmpenie care să strice toată treaba! Cunoşti legea, nu-i aşa?
Pat: Da.
Urs: Bravo. Atunci - baftă. Şi nu uita - eşti una dintre tinerele noastre vedete. Serios vorbesc.
(Urs iese. Pat se apleacă, sprijinindu-se de masă.
Intră Dihor şi începe să i-o tragă pe la spate.
Gemetele se transformă în mârâituri.)
Pat: Porc. Porc împuțit.
Dihor: Ce … ce-am făcut? …
Pat: Ah! … Nu, nu tu.
Dihor: Să mă opresc?
Pat: Ce-ai zis?
Dihor: Vrei cumva să mă opresc?
Pat: Nu, nu, îmi place … Scârba naibii, aaah …
Dihor: Ce-i? Te-a durut?
Pat: Nu. Vezi-ți de treabă în continuare! Şefii tăi ştiu de tine?
Dihor: Cum adică?
Pat: Şefii tăi … Ştiu că eşti poponar?
Dihor: Nu sunt angajat.
Pat: Serios?
Dihor: Trăiesc din şomaj. Ți-am spus mai devreme.
Pat: Ah, mi-ai zis, ai dreptate … scuză-mă, aşa e, da! Da!
Dihor: Îți place.
Pat: Da.
Dihor: Sigur îți place?
Pat: Da, am spus! Da.
Dihor: E nemaipomenit ...
Pat: Taci. Dă-i drumul. Aşa! Nenorociții, n-au nici un drept! Să-i ia dracu' de jegoşi!
(Dihor ejaculează.)
Dihor: Aaaah!!
(Pauză lungă. Respirațiile revin la normal.)
Dihor: O cafea? Nu am decât nes, să ştii.
(Pat face câțiva paşi înainte,
în timp ce o fată - Pisicuța - intră în scenă.)
Pat: Nu, mulțumesc.
Pisicuța: Bine, atunci. Nici eu nu vreau. Eu aş fi făcut dacă voiai dumneata să bei …, dar aş fi băut şi eu, din politețe. Sigur nu vrei?
Pat: Sigur. Dar, te rog, fă pentru tine dacă doreşti.

Pisicuța: Nu, mulțumesc, nu ... N-am nevoie.
Pat: Ai văzut toată întâmplarea de aici …
Pisicuța: Da. Exact de la aceeaşi fereastră. Tocmai îmi făcusem ceva de mâncare … din legume, pentru vegetarieni. Uite acolo - resturile sunt acolo-n farfurie … Deci. De fapt, ce s-a întâmplat … mai întâi am auzit.
Pat: Ce anume? Țipete, ceartă?
Pisicuța: Nu … Ceartă sigur nu era … În nici un caz. Adică nu se schimbau insulte - ca într-o „ceartă". Cel puțin eu nu am auzit. Nu. Erau doar … strigăte de durere. A fost pur şi simplu atacat. Vreau să zic, domnule inspector …
Pat: Sergent …
Pisicuța: Pardon, sergent. Ca să nu mai spun că îl şi cunosc. Doar locuieşte aici, pe acelaşi culoar … E cel mai drăguț şi mai de treabă băiat pe care …
Pat: Da, desigur. Mai întâi, povesteşte-mi cu exactitate ceea ce ai văzut.
Pisicuța: Păi, ar trebui să spun, în primul rând, că am văzut pe cineva fugind în timp ce mă îndreptam spre fereastră, deci mai era un al patrulea, care, să fiu sinceră, nici măcar nu ştiu cine era, dar, în afară de el, nu erau decât doi tipi călare pe Ginger. Adică, ăia îl băteau, iar el stătea, nu făcea nimic - vreau să spun, nu putea să facă nimic. Chiar în fața uşii noastre, imaginați-vă… (Oftează.)
Pat: Şi ai sunat imediat la salvare.
Pisicuța: Nu. Da. Nu … În sfârşit, aproape imediat. Am deschis mai întâi fereastra şi am strigat la ei. „Sun acum la miliție … la poliție. Ginger, eşti bine?" După care m-am dus la telefon, iar Ginger s-a oprit din țipat, deci, mă gândesc, golanii l-au lăsat în pace. Nu mai auzeam decât mormăieli şi când m-am uitat din nou pe geam deja dispăruseră, aşa că am coborât în stradă şi am stat cu el până a ajuns salvarea.
Pat: Ai vorbit cu el? Ți-a spus de ce l-au atacat? I-au furat banii?
Pisicuța: A, sunt sigură că e vorba de bani. Însă el nu mi-a spus.
Pat: Avea idee cine sunt? Îi cunoştea?
Pisicuța: Că doar nu i-am luat un interviu! Dumnezeule! Săracul om era … bătut şi plin de sânge şi… şi cum, Doamne iartă-mă, mai era … Eu n-am făcut decât să îl ajut, cum am putut şi eu … doar nu sunt de la poliție …
Pat: Sigur. Scuze … scuze …
Pisicuța: Cum să zic … mă-nțelegeți şi pe mine … nu se poate. Apropo, cum se mai simte? Nu cumva e … n-are nimic, nu? …
Pat: Nu … poate câteva coaste rupte, o uşoară comoție, chestii de genul ăsta. Încă nu ştiu nici ei sigur, dar e în afara oricărui pericol.
Pisicuța: Vai, cât mă bucur! Sunt atât de … Vreau să spun … sărăcuțul de Ginger … (Oftează.)
Pat: Mai trebuie să contactăm pe cineva? Familia?
Pisicuța: Păi ... păi … nu ştiu ce să zic … Ştii şi dumneata cum e în casele… blocurile astea de la oraş, ce-or fi, cu apartamente … nu prea ai ocazia să cunoşti pe cineva cu adevărat … Adică avea, ce să zic, prietenii lui … vreau să zic, da … avea … şi deseori ei … eu nu … ştii şi dumneata că eu nu am de unde să … ştiu … nume … detalii … chestii de-astea.
Pat: Poți să-i descrii pe atacatori?
Pisicuța: Da - erau mari, mai mari decât Ginger şi … mă rog, era cam întuneric şi … cam asta ar fi. Mari, într-adevăr.
Pat: Altceva nimic ... Haine? …

Pisicuța: Nu. Eu?! Nu. Când e vorba de haine bărbătești, sunt un dezastru. Oricine poate să vă spună. Dacă ar fi fost să-l atace o femeie - zic „dacă" -, știu că nu e cazul aici, dar zic și eu, poate așa aș fi reținut ceva … adică sigur aș fi reținut. Însă asta e cu totul altceva - haine bărbătești. Pur și simplu nu bag de seamă cum se îmbracă bărbații. Nu mă întreba de ce.
Pat: Îți spun cum facem. Nu te mai rețin acum, așa că mă duc și te las să te mai gândești la ceea ce s-a întâmplat. Dacă îți mai amintești câte ceva, dă-mi un telefon.
Pisicuța: Da. Bine. Și … o să mai treci tu pe la Ginger?
Pat: Sper să pot sta de vorbă cu el mâine.
Pisicuța: Îi spui tu, te rog, că am întrebat de el?
(Pat se întoarce către Ginger, care e înfășurat în bandaje. Un braț îi atârna de gât.)
Pat: Așa o să fac. Pisicuța m-a întrebat de tine.
Ginger: Sunt încântat.
Pat: (Spre Pisicuța) Sunt convins că o să fie încântat.
Pisicuța: Cu siguranță.
Pat: Se pare că fata asta - Pisicuța - ți-a cam salvat viața. Poți să vorbești?
Ginger: Mmm … un pic. Da. M-a salvat.
Pat: Pot să vin și mai târziu ca să-ți pun câteva întrebări.
Ginger: Nu. Acum.
Pat: Trebuie să-ți spun că șansele de a-i prinde pe tipii ăia nu sunt prea mari.
Ginger: Știu. Pierdere de timp.
Pat: Mă rog, n-aș spune chiar asta … poate că ai dreptate. În orice caz, nu te aștepta la vreun miracol.
Ginger: Sigur că nu.
Pat: Bine … I-ai provocat cumva înainte ca ei să te-atace?
Ginger: Pardon?
Pat: Scuză-mă. N-ar fi trebuit să încep cu asta … vreau să spun - sigur că nu i-ai provocat. Să vedem … Poți să îi descrii pe atacatori?
Ginger: Niște matahale.
Pat: Da - așa știam și eu. Asta-i tot?
Ginger: Îmi pare rău.
Pat: Altceva nu-ți mai amintești?
Ginger: Din păcate.
Pat: Ți-au furat ceva de valoare?
Ginger: Numai niște bani.
Pat: Cât? Știi exact?
Ginger: O bancnotă de zece, ceva în genul ăsta …
Pat: Poate credeau că ai mai mulți bani la tine …
Ginger: Ooooof …
Pat: Îmi cer scuze, știu că e enervant.
Ginger: Domnule polițist …
Pat: Sergent.
Ginger: Da, bine. Știi foarte bine de ce am fost atacați tocmai noi, nu te face acum că nu înțelegi …
Pat: Noi?
Ginger: Da, noi.

Pat: A, înțeleg - Pisicuța mi-a spus că a mai văzut pe cineva în timp ce se ducea spre fereastră.
Ginger: Da - cineva fugind, culmea laşităţii.
Pat: Deci eraţi două persoane când v-au atacat?
Ginger: Da.
Pat: Bun. Şi ce s-a întâmplat?
Ginger: Dumnezeule. N-o lua de la capăt …
Pat: Ce?
Ginger: Ştii bine ce. Am fost bătuți fiindcă suntem homosexuali, a fost un ,,terci de poponari", domnu' polițist - pardon, sergent. Ți-e fricã să o spui cu voce tare?
Pat: Nu. Nu. Îmi pare rău, n-am ştiut … sincer … chiar n-am ştiut. De unde puteam să ştiu că eşti …
Ginger: Pe bune?
Pat: Pe bune - nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Deci … deci numai din cauza asta au sărit la voi, fiindcă bănuiau că sunteți …
Ginger: Bănuiau? N-a fost numai o bănuială. Ca să fiu sincer, noi am căutat-o cu lumânarea.
Pat: Cum?!? Vreau să zic … chiar şi-aşa să fi fost, nu există nici un fel de scuză pentru indivizi dintr-ăştia care …
Ginger: Hei, hei, hei, hei … sergent, nu te obosi degeaba … chiar am căutat-o. Parcă ne lovise strechea în noaptea aia. Şi eu, dacă aş fi fost în locul lor, cred că aş fi sărit la bătaie. Încearcă să-ți imaginezi: două noaptea, pe strada George, doi tipi ținându-se de mână, morți de beți. Şi n-aş putea să spun că ne purtam tocmai civilizat şi discret. Ba chiar eram puşi pe scandal. Deci ne era predestinat să luăm bătaie, înțelegi? Singurul lucru care m-a deranjat a fost viteza cu care bunul meu amic a dispărut şi m-a lăsat acolo. Aaa!
Pat: Ți-e rău?
Ginger: Mă doare. Nu-i decât o simplă durere. În concluzie, sergent, ți-am făcut viața mai uşoară. N-a fost decât un inocent terci de poponari. Nu are nici un rost să duci investigațiile până la capăt. Toată povestea se sfârşeşte aici.
Pat: Ei bine, eu am să continuu ancheta.
Ginger: Daaa, sigur.
Pat: Am spus că am să o continuu.
Ginger: Bine, bine.
Pat: Dacă am spus că o fac, am să o fac! Cum pot însă să mă descurc, atunci când tot ce mi se spune despre derbedeii ăştia e că sunt mari? Ha? De foarte mare ajutor! E chiar mai mult decât speram … ,,Unii mari". Asta-i tot ce poți să-mi spui?
Ginger: Stai, parcă-mi amintesc ceva … unul dintre ei era chiar drăguț.
(Pat se întoarce spre Pisicuța.)
Pat: Şi de ce nu mi-ai spus că e homosexual?
Pisicuța: Cum? A …
Pat: Ştiai, nu-i aşa?
Pisicuța: Da, da … desigur. Vreau să spun … sunt bună prietenă cu Ginger. Îmi spune foarte multe lucruri. Suntem chiar … ştii tu …
Pat: Atunci de ce nu mi-ai spus?
Pisicuța: Probabil că nu mi-a venit atunci în minte.
Pat: Nu crezi că era important?

Pisicuța: Nu. E viața lui particularã.
Pat: Tocmai a fost atacat şi bãtut, nu crezi cã informația asta ar putea să fie foarte importantã pentru noi? Ai putea sã mã ajuți sã câştig ceva timp.
Pisicuța: Pãi sigur, „spune totul poliției" … Dacã vrei sã ştii, nici nu mã gândesc sã fac un asemenea lucru. L-ați aresta pe el în locul ãlora. L-ați gãsi pe el vinovat de …
Pat: Nu fii proastã.
Pisicuța: Nu-nu-nu … Aici n-ați nimerit-o. Nu. Ginger e prietenul meu.
Pat: Vreau sã ajut. Iar acum, când ştiu de ce a fost bãtut, vreau sã ajut chiar mai mult. Vreau sã pun mâna pe ei. Vreau sã se termine cu prostiile astea! Crede-mã. Îți promit.
Pisicuța: Serios? Chiar vorbeşti serios?
Pat: Îți spun adevãrul.
Pisicuța: Ooooh. Bine … bine, atunci …Ginger va fi încântat.
(Apare Urs.)
Urs: Suntem realmente încântați. Sunt mândru de tine, sergent. Ai bãgat la cap sfaturile mele, ai fost foarte discret de când ne-am vãzut ultima oarã. Extrem de discret. De fapt, nu ai fost reperat în vreun loc rãu-famat nici mãcar o datã.
Pat: Da, sã trãiți.
Urs: Bun bãiat. Ia un loc. Pot sã am încredere în tine, nu-i aşa?
Pat: Da. Vã rog.
Urs: Sergentul Motan - îți aminteşti de el, cred - ãla cu ochi frumoşi … În orice caz, a intrat într-un fel de încurcãturã, în timp ce lucra sub aco-perire. Dupã cum ți-ai dat probabil seama deja, el nu are înclinații …
Pat: Da. Mi-am imaginat.
Urs: Bun. Ba dimpotrivã, are chiar trei copii minunați. Şi deci, cum îți spuneam, îi era din ce în ce mai greu sã nu îşi divulge adevãrata identitate. Asta în condițiile în care nu era dispus sã se implice … mai adânc. Ceea ce, se subînțelege, nu poate atrage nici un fel de sancțiuni din partea noastrã, chiar dacã el ar fi acceptat sã se compromitã în vreun fel, însã el nu a fost de acord. Mã rog … Dar totuşi, în cursul misiunii, a acceptat, într-o noapte, sã pãrãseascã un anumit club împreunã cu o anumitã persoanã care era în directã legãturã cu un anumit mare traficant de droguri pe care încercãm sã punem mâna. Deci … în cãutare de informații fiind, a plecat împreunã cu … tânãrul ãsta - bãiat, dacã mã-nțelegi ... Şi au pornit ei în jos pe stradã … când, ce sã vezi: bãiatul - persoana în cauzã, adicã - şi-a pus mâna în jurul sergentului Motan, în mod cu totul neaşteptat. Chiar acolo, pe stradã, în public. Sergentul se afla, evident, într-o dilemã: sã îşi divulge identitatea sau sã accepte acest … ããã … compromis. Încã se mai gândea la aceste douã opțiuni când… persoana mai sus menționatã … l-a strâns pe sergentul Motan de o bucã. În aceste condiții, tocmai când sergentul se pregãtea sã se „dezlipeascã" din aceastã situație … cineva a sãrit la ei şi i-a luat la bãtaie.
Pat: Terci de poponari?
Urs: Aşa cum i se mai spune, da. Astfel de cazuri se înmulțesc pe zi ce trece. Se pare cã nu avem ce sã facem în aceastã privința.
Pat: Nu ştiu dacã are vreo importanță, dar sã ştiți cã eu …
Urs: Aşteaptã puțintel, lasã-mã sã termin. Motanul, te vei bucura sã afli, nu a fost grav rãnit. Este, evident, un om capabil sã aibã grijã de

propria piele. Însã - şi aici voiam, de fapt, să ajung - în timp ce se apăra, plin de curaj, a fost nevoit să îşi divulge adevărata identitate. Ceea ce i-a obligat pe atacatori să îl lase în pace.
Pat: A apucat să îi vadă la faţă?
Urs: Nu chiar. Erau mari, asta a spus, parcă. Dar, cum ţi-am zis, ca să scape de aceşti bandiţi …
Pat: Terciuitori de poponari.
Urs: Exact … şi-a dezvăluit adevărata identitate faţă de acel băiat - persoana în cauză, cel de la care sperăm să obţinem ceva informaţii.
Pat: A … da, înţeleg.
Urs: O încurcătură de toată frumuseţea. Ei, cam asta e povestea. Deci …
Pat: Păi …
Urs: Mă gândeam că poate … Nu prea avem pe nimeni care să accepte genul ăsta de misiune. E şi normal. Sigur că aş putea să dau ordine, însă mi-a venit o idee … Stai să-ţi explic. Suntem pe cale să arestăm un mare traficant de droguri, dacă persoana mai sus menţionată ne va conduce la el. Pentru că această persoană, ţi-o spun fără ocolişuri, am descoperit că are obiceiul să îşi ofere serviciile, din când în când, suspectului nostru. Deci persoana va fi ţinută sub observaţie continuă în următoarele săptămâni şi aşteptăm, în orice moment, o ocazie prielnică. Bun. Ei, asta e situaţia. Există însă o complicaţie, de care ne-am tot împiedicat. Băiatul - persoana noastră - este, de asemenea, încurcat cu … a fost … ăăă … închiriat … folosit, dacă vrei, de … un demnitar din guvern.
Pat: O, Doamne.
Urs: Da. Exact. Demnitar. Un idiot şi jumătate. Şi, vezi tu, noi îi cunoşteam lui de mult toate şmecheriile, nu asta era problema, dar nu şi faţă de această persoană a noastră - ah, dracu' să-l ia - faţă de cocota aia, rahatu' ăla mic care sper să ne aducă pe drumul cel bun în afacerea asta cu droguri. Însă ce mi-e mie frică e că deputatul ăsta al nostru o să fie la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, cu băieţaşul nepotrivit. Vezi tu care-i treaba? … Cineva trebuie să-l facă să înţeleagă că paraşuta aia mică de flăcău e un … o … un … un paraşut periculos. Şi că trebuie să stea la mare distanţă de el, pentru propria sa siguranţă.
Pat: Nu se poate să îi transmiteţi un mesaj prin intermediul Primului Ministru sau al…
Urs: Sergent! Te-ai tâmpit? Doar nu crezi că avem discuţii de genul ăsta cu membrii guvernului! Nu putem să-i facem una ca asta bietului dobitoc. Nu. Suntem de părere că avertismentul trebuie să vină din partea unuia din tagma lui. Dacă nu te deranjează exprimarea …
Pat: Adică eu.
Urs: Da. Întâlneşte-te cu el. Prinde-l când e singur. Ştii tu ce fel de basme să-i îndrugi … Oricum, o să repetăm toate astea în amănunt … Despre băieţelu' de-nchiriat … Spune-i despre el nişte lucruri care să-l bage-n sperieţi pe amicul nostru. Fă în aşa fel încât să nu se mai apropie vreodată de el. Flăcăul ăla e otravă curată - uite aici o pozã şi dosarul lui.
Pat: (Cu admiraţie.) Mmmm …
Urs: Cum?
Pat: (Schimbă viteza.) Mmmm … Mă gândeam cum e mai bine să acţionăm.
Urs: Iar ăsta e prietenul nostru parlamentar.
Pat: (Râde.) Nu se poate … n-are cum să fie el. Sigur e …

Urs: Este. Trebuie să recunosc, şi pe mine m-a amuzat puţin …
Pat: (Râde zgomotos.) De acord, domnule Comandant. Sunt al dumneavoastră… pentru misiune vreau să zic.
Urs: Foarte bine. Promovarea poate deveni realitate chiar foarte curând, sergent. Ne gândeam să abordăm subiectul în Parcul Palmerston, marţi seara. Acolo îi place lui să iasă la agăţat de obicei … Sunt sigur că eşti … familiarizat cu locul respectiv.
Pat: Nu, domnule, nu am călcat în viaţa mea pe acolo.
(Pat se ridică, îşi scoate, lent,
uniforma şi îmbracă nişte haine obişnuite.
Se află acum în Parcul Palmerston, noaptea.
Siluete se mişcă în penumbră. Pat aşteaptă.
Îl vedem pe Deputat. Ezită. Pat se apropie de el. Se privesc, apoi se duc, împreună, către un alt capăt al scenei. Se îmbrăţişează. Deputatul îşi bagă mâna pe sub cămaşa lui Pat, după care îi desface fermoarul de la pantaloni şi începe să-l pipăie.)
Pat: (Prefăcându-se surprins.) Parcă te ştiu de undeva.
Deputatul: Eşti sigur?
Pat: Nu te-am văzut cumva la televizor? Într-o seară, la „Ştiri"?
Deputatul: Poate că da. Am apărut de câteva ori.
Pat: Exact. Ce chestie …
Deputatul: Acum putem să continuăm?
Pat: Da … desigur. (Îi mângâie faţa plin de afecţiune.) N-am mai fost niciodată cu cineva de la televizor.
Deputatul: E seara ta norocoasă. Hai, să lăsăm asta acum …
Pat: Pari un om de treabă, nu aşa cum spunea Şobolanul că eşti.
Deputatul: Cum? Ce Dumnezeu tot îndrugi acolo?
Pat: Şobolanul. Îl cunosc pe Şobolan. Îl ştii şi tu, nu-i aşa? Cel puţin el aşa spunea …
Deputatul: Habar n-am despre ce vorbeşti.
Pat: Ai dreptate … Probabil că bătea câmpii. Zicea că eşti un dobitoc. Şobolanul ăsta bârfeşte pe toată lumea.
Deputatul: Du-te dracu'. Hai s-o lăsăm moartă.
(Se pregăteşte să iasă.)
Pat: Nu, aşteaptă puţin. E spre binele tău. (Deputatul se opreşte.) Poate că nu-l cunoşti, poate am înţeles eu greşit. Îmi cer scuze. Nici mie nu-mi place de Şobolan, nu poţi avea încredere în el. O face pentru bani. Eu nu accept niciodată bani. Ascultă, n-ar trebui să-ţi spun toate astea, dar acum nu mai contează … Şobolanul zicea ceva despre nişte fotografii … ştii tu … el şi cu tine … Poze. Cred că vrea să le vândă, ori ţie ori altcuiva care ar fi interesat. Dar dacă zici că nu-l cunoşti, n-ai de ce să te temi. N-are nici o importanţă. Oricum, nu cred că ar avea curajul s-o facă … deşi nu poţi să ştii, e un tip destul de imprevizibil. Ca să fiu sincer, mie îmi place la nebunie cum arată, însă tot nu m-aş apropia de el. E periculos.
Deputatul: Dumnezeule. O, Doamne …
Pat: Nu ştiu ce să zic. Poate că am înţeles eu greşit. Mai bine nu te mai gândi, haide … Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Hai, vino înapoi.
(Îl apucă de mână şi îl trage spre el.)
Deputatul: Nu … nu. O, Doamne.
Pat: N-am vrut să … singurul lucru e că ia bani, iar pentru mine un tip care ia bani e … mă rog … Hai, vino încoace, îmi place de tine.

Deputatul: Nu … nu … Nu pot acum … Rãmâi cu bine. Nu ți-ai bãtut joc de mine, nu-i aşa? Vreau sã zic … drace… jigodia aia împuțitã. Iisuse. Rãmâi cu bine.
(Dispare. Pauzã. Pat începe sã râdã. E mulțumit de sine. Un bãrbat se apropie de el.)
Pat: (În şoaptã.) Da … da, sigur.
Bãrbatul: Îmi place cum arãți.
Pat: Du-te dracu'.
Bãrbatul: Pardon.
(Bãrbatul se întoarce sã plece. Pat şopteşte în urma lui.)
Pat: Nu, aşteaptã. Vino încoace.
(Bãrbatul vine spre el. Pat îi bagã mâna în pantaloni şi începe sã-l masturbeze.)
Pat: Îți place? E bine aşa?
(Bãrbatului îi place. Un telefon începe sã sune. Bãrbatul scoate din buzunar telefonul şi i-l dã lui Pat sã rãspundã. Este Pisicuța.)
Pisicuța: Domnule sergent.
Pat: Da.
Pisicuța: Mi-am amintit ceva. Mi-ați spus sã vã sun în caz cã …
Pat: Da, sigur …
Pisicuța: Mi-am dat seama chiar astãzi, când intram în „Morcovul".
Pat: În ce intrai?
Pisicuța: În „Morcovul". Ştii dumneata … restaurantul pentru vegetarieni, peste stradã de clãdirea noastrã. Intru acolo în fiecare zi, e foarte plãcut. O mulțime de prieteni de-ai mei - care nici mãcar nu sunt vegetarieni - au intrat acolo şi au fost foarte satisfãcuți …
Pat: Scuzã-mã cã te întrerup … Ce anume ți-ai amintit?
Pisicuța: Atunci când am strigat la ei. De la fereastrã. Specialitatea casei la „Morcovul" este exact ceea ce mâncam în seara cu scandalul. Spaghete cu spanac. De-aia mi-am adus aminte. Imediat cum am simțit mirosul de spanac, chipul lui mi-a apãrut în fața ochilor, limpede ca cristalul …
Pat: Al cui?
Pisicuța: Al unuia dintre atacatori. Când am țipat la ei, unul s-a uitat în sus, spre mine, m-a privit drept în față. Mi-a revenit în minte chipul lui. L-aş recunoaşte dintr-o mie.
Pat: Bine. Bravo. Descrie-l.
Pisicuța: A, nu … Nu cred cã pot.
Pat: Cum?
Pisicuța: Nu. Nu. N-aş putea sã fac asta. Eu sã … de-astea, culoarea ochilor sau a pãrului sau, sau … alte lucruri dintr-astea … Nu pot.
Pat: Ce vrei sã spui? Ai zis cã l-ai recunoaşte dintr-o mie.
Pisicuța: Da, da, exact. Dacã l-aş vedea. Înțelegeți ce vreau sã spun? Dacã ar fi sã-l recunosc, sã-l aleg dintre mai mulți suspecți. Aş intra pe uşã şi l-aş vedea imediat. Fãrã sã ezit, fãrã sã ezit … Fãrã. Serios vã spun.
Pat: Nu se poate, totuşi … Mãcar spune-mi în general … Era blond sau brunet?
Pisicuța: Pãi … pãi … pãi, nu ştiu. Nu pot sã mã gândesc aşa … pur şi simplu. Îmi pare rãu. Numai dacã l-aş vedea. Nu ştiu dacã vã poate fi de vreun folos.

Pat: Nu prea. Numai în cazul în care îl prindem, numai aşa …
(Se opreşte şi cade pe gânduri.)
Pisicuța: Alo … Alo, domnule sergent.
Pat: (Ca pentru sine, entuziasmat de ideea care i-a venit.) Da … O, da … Da!
Pisicuța: Cum? Alo. Cu mine vorbiți?
Pat: Da. Cu tine. Pot să trec să te văd?
Pisicuța: Da.
Pat: Chiar acum?
Pisicuța: Da. Sigur. Dar de ce? Ce s-a întâmplat?
Pat: Dacă eşti dispusă să mă ajuți, intrăm sub acoperire.
(Pat se întoarce spre Ginger, care acum aratã mult mai bine.)
Pat: Cât te mai țin aici?
Ginger: Câteva zile.
Pat: Nu mai ai mult. Arăți … arăți mult mai bine.
Ginger: Mulțumesc.
Pat: Am să-i prind pe nenorociți.
Ginger: Ştiu. Mi-ai mai spus o datã.
Pat: Nu, serios vorbesc. Am nevoie de o informație.
Ginger: Ce anume? Ți-am spus deja cã nu îmi amintesc nimic despre ei. În afarã de un singur lucru …
Pat: Da?
Ginger: Ți-am spus cumva cã vorbeau cu accent din nord?
Pat: Mulțumesc pentru ajutor. Tocmai ai redus numãrul suspecților la douã milioane.
Ginger: Uite de-asta nu m-am fãcut detectiv.
Pat: Te înțeleg. Acum, ce voiam să îmi spui … Totul s-a întâmplat într-o miercuri searã. Iar tu erai în clubul „George". Aşa este?
Ginger: Da.
Pat: Îți aminteşti pe la ce orã ai plecat din club?
Ginger: Mai târziu decât ar fi trebuit.
Pat: Hai, te rog …
Ginger: Pe la douã. Am tras lozul câştigător, aşa cã am plecat. Cel puțin aşa credeam atunci. Rahatul ãla fricos …
Pat: Da, da, înțeleg. Crezi cã ați trecut din întâmplare pe lângã tipii ãia şi totul s-a întâmplat, cum să zic … spontan? Sau crezi cã se învârteau prin zonã şi aşteptau să aparã … mã rog …
Ginger: Fetițele? … Bombonicile? …
Pat: Da, ştii ce vreau să spun …
Ginger: Să ştii cã eşti foarte drãguț în naivitatea ta, domnule polițist.
Pat: Da, sigur. Sergent. Ei bine, ce crezi?
Ginger: Iartã-mã, iartã-mã - sergent. Pãi, ce să zic, cred cã a doua variantã.
Pat: Deci stãteau la pândã.
Ginger: Da … Nu te supãra cã ți-o spun, dar te porți de parcã e prima oarã, de la Rãzboiul de Independență, când se întâmplã aşa ceva. Să ştii cã noi, panseluțele, o luãm pe coajã cam în fiecare sãptãmânã.
Pat: E prima datã când am de-a face cu o astfel de … contravenție.
Ginger: Era şi cazul … Poate o să devii sfântul nostru protector. Tu chiar iei toatã treaba asta în serios, nu-i aşa?
Pat: Da.
Ginger: De ce? De ce oare, sergent? În orice caz, sper cã nu pentru vreo

promovare. Asta ca să îți dau un sfat … în caz că ai pornit pe un drum greşit.
Pat: Eu … eu … eu îmi fac doar datoria.
(Pat se întoarce şi pleacă. Este noapte acum. Pisicuța îl însoțeşte.)
Pat: Părea foarte surprins de faptul că iau cazul ăsta în serios.
Pisicuța: Acum ce să zic - fără să jignesc pe nimeni - e destul de neobişnuit pentru un polițist. Trebuie să recunoşti. Doamne, vin aici cârduri întregi, vezi?
Pat: (Simplu, obişnuit cu mulțimea de homosexuali din club.) Păi da, e miercuri seara. (Îşi dă seama.) Adică … da … Ginger zicea că e o seară mai specială, muzica anilor '80 … Ştii şi tu cum e.
Pisicuța: E super. Trebuie să vin şi cu el într-o seară. Când se face bine. Cât e ceasul?
Pat: Două şi un sfert. Ascultă, ştiu că nu e normal … vreau să zic, obişnuit, pentru un polițist să … înțelegi. Dar Ginger bănuieşte că aş avea un motiv ascuns pentru care fac toate astea.
Pisicuța: Şi, ai? Auzi? … Muzica e nemaipomenită …
Pat: Nu. Nu. Eu îmi fac, pur şi simplu, datoria. Uite - tu, de exemplu. Tu nu eşti obligată să fii aici. Să faci ceea ce faci acum.
Pisicuța: Dar eu sunt prietenă cu el.
Pat: Da, sigur, ştiu asta.
Pisicuța: Are cumva suspiciuni în ceea ce te priveşte?
Pat: Nu … nu … Nu cred că e vorba de asta. Însă am simțit un fel de tensiune, ca şi când ar fi trebuit să mă explic față de el.
Pisicuța: În ce sens?
Pat: Nu ştiu … să mă explic, înțelegi … ca şi când …
Pisicuța: Nu pricep ce vrei să spui.
Pat: Da, ştiu … eu sunt … cum să îți zic …
Pisicuța: Cum?
Pat: (Schimbă repede subiectul.) Ia uită-te! Ăla de-acolo e?
Pisicuța: A … nu.
Pat: Eşti sigură? Are o față destul de suspectă.
Pisicuța: Ți-am mai explicat o dată. Dacă îl văd, îl recunosc imediat.
Pat: OK. OK.
Pisicuța: Ce încercai să-mi spui mai devreme?
Pat: A … nu, nimic.
Pisicuța: (Brusc.) Domnule sergent, sărută-mă, repede!
(Se sărută în timp ce un bărbat, Boul, trece pe lângă ei.)
Pisicuța: (În şoaptă.) El e.
Pat: Cum?
Pisicuța: (În şoaptă.) Ăla e. Uite. S-a oprit.
Pat: Eşti sigură?
Pisicuța: Absolut sigură.
Pat: Bine. Vino cu mine.
(O trage de-o parte. Îşi dă jos pardesiul şi îşi pune echipamentul de discotecă. Îi dă să țină o oglindă şi îşi aranjează părul în mod diferit. Pisicuța îl priveşte uimită, cu oglinda în mână.)
Pat: (Mulțumit de rezultat, ca între fete.) Ce părere ai?
Pisicuța: Vai, domnule sergent, nu ştiu, e de-a dreptul …
Pat: (Revine la vocea de polițist.) Pot să trec neobservat? … Să par homosexual, vreau să spun ...

Pisicuța: Cu brio.
Pat: Bun. Să stai cât mai departe.

(Se îndreaptă spre Bou. În timp ce trece pe lângă el, îi zâmbeşte dulce.)
Pat: Ce mai faci? …
(Îşi continuă drumul. Boul se ia după el şi îi sare în spate.
Pat scoate rapid o bâtă scurtă şi îl loveşte în cap.
Boul e luat prin surprindere. În timp ce se prăbuşeşte,inconştient, Pat îl mai loveşte de câteva ori.)
Pat se apleacă asupra lui în tăcere. Pisicuța se apropie de ei.)
Pat: Acum o să sun la Poliție. Mâine vei fi chemată să îl identifici ca fiind unul dintre atacatori. În regulă?
Pisicuța: Da … da … am înțeles.
(Pat se ridică. Între timp, un alt bărbat - Viezurele - vine şi îngenunchează în fața lui pentru o partidă de sex oral.
Pat are, evident, o expresie de relaxare totală.)
Pat: Da, aşaaa … Bine … da …
(Se aude un ,,mulțumesc" molfăit.)
Pat: Mie îmi place ocupația pe care o am. Ție îți place ceea ce faci?
(Nici un răspuns.) Mă refer la slujbă … La început o uram, pur şi simplu. Mă simțeam, cum să-ți explic … ca nuca-n perete. Dar, mmmm … deodată, brusc, a devenit palpitant, s-au deschis mii de posibilități. Oooo … daaa … Nici nu-mi vine să cred. Parcă aş fi …
Viezure: Vrei să mă opresc?
Pat: Cum?
Viezure: Uite care-i chestia: dacă nu ai chef, poți să-mi spui, nu-i nici o problemă.
Pat: A, nu, iartă-mă … Nu, e foarte bine … E foarte foarte bine.
Viezure: Atunci nu mai vorbi atât. Sau, dacă tot simți nevoia să spui ceva, nişte țipete de extaz ar fi chiar binevenite.
Pat: Da, bine. Ai perfectă dreptate. Îmi cer scuze. Doar că mi-am dat seama cât de palpitantă e munca pe care o depun în momentul ăsta. Munca ta este palpitantă?
Viezure: Absolut deloc, lucrez la emisiunea ,,Surprize, surprize".
Pat: Adevărat? Eşti al doilea amic al meu care apare la televizor.
Viezure: Eşti încă tânăr, o să mai cunoşti multă lume. Şi care e, mă rog, ocupația ta care îți produce atâta satisfacție?
Pat: Eu … păi … sunt … sunt funcționar public.
Viezure: Nasol.
Pat: Dar urmează să fiu promovat.
(Intră Urs.)
Urs: Nu e tocmai o promovare. Vreau să spun că rămâi tot la rangul de sergent. Însă vei fi sergent-detectiv. Te interesează?
Pat: Da, cu siguranță.
Urs: Ai făcut o treabă bună cu prietenul nostru din Parlament. Nu s-a mai apropiat de nimeni de când ai stat de vorbă cu el. Nici măcar nu mai părăseşte domiciliul după ce se întunecă. Stă mai tot timpul în casă şi vorbeşte cu mămica lui la telefon. Între timp, noi am îndeplinit misiunea cu succes. Aşa cum ne aşteptam, băiețelul de închiriat, Şobolanul, ne-a dus la omul nostru. Am pus mâna pe un transport de droguri care venea din Cork, de pe Coasta de Vest şi i-am arestat pe toți. Mă rog, pe toți cu

excepția Șobolanului - a dispărut fără urmă.
Pat: Mă bucur că totul s-a terminat cu bine.
Urs: Deci, bun venit la Brigada de Detectivi. Şi mai am o veste bună pentru tine. Se zvoneşte pe la Guvern că se va schimba legea … ştii tu … legea cu privire la … înțelegi? …
Pat: Homosexuali?
Urs: Drăcoveniile alea, toți ăia aşa …ca tine …
Pat: Da, parcă am auzit şi eu câte ceva. Deci e adevărat?
Urs: Da, să ştii că asta a uşurat mult lucrurile în privința avansării tale. Dar să nu uiți totuşi de avertismentul pe care ți l-am dat. Rămâne valabil. Ai înțeles?
Pat: Da, să trăiți.
Urs: Discreție. Faptul că nu mai eşti în afara legii nu înseamnă că eşti deasupra ei. Fără farduri la serviciu şi parfumuri exotice, ne-am înțeles?

Pat: (Enervat.) Dacă tot a venit vorba, să ştiți că nu m-am dat niciodată cu …
Urs: Gata, gata, să ne păstrăm calmul. Nu vreau decât să te previn. Ştiu că tu eşti, de fapt, un bărbat în toată firea. Nimeni nu e perfect. Haide, să nu mai deschidem subiectul ăsta vreodată! Nu-i mai bine aşa? Acum du-te. Predă uniforma la magazie şi o să ți se dea un costum nou. Şi baftă, domnule sergent-detectiv!
(Pat pleacă să se îmbrace într-un costum nou. Se priveşte cu admirație în oglindă. Intră Ginger. Acum este la el acasă, dar pare încă slăbit. Pat înaintează spre el.)
Pat: Salut.
Ginger: (Se luminează la față.) O, salut, domnule sergent.
Pat: Ăăă … sergent-detectiv. Pot să intru?
Ginger: Da, sigur. Mă bucur să te revăd. Deci acum eşti detectiv?
Pat: Mdaa …
Ginger: Şi ăsta-i noul tău costum?
Pat: Da.
Ginger: Mmmm … nu… nu prea merge … Nu poți să-i convingi să-l angajeze pe Jean-Paul Gaultier să facă nişte mici schimbări? Ce zici?
Pat: Nu prea cred.
Ginger: Deci ai scăpat definitiv de uniformă?
Pat: Cu siguranță.
Ginger: Păcat.
Pat: Da, ştiu - întotdeauna ți-au plăcut bărbații în uniformă.
Ginger: Nu întotdeauna. Numai din când în când.
(Pat e puțin stânjenit. Scurtă pauză.)
Pat: Şi, în rest? Am trecut să văd cum te mai simți.
Ginger: Sunt bine. Mă refac. Şi îmi pare tare bine că ai venit să mă vezi. N-am apucat să îți mulțumesc.
Pat: Păi, dă-i drumul.
Ginger: Bine, atunci: îți mulțumesc. Şi felicitări. Pot să îți spun Detectivul Delicat de acum înainte?
Pat: Cum?!
Ginger: Îmi cer scuze. Să nu mă înțelegi greşit, nu vreau să insinuez nimic. M-am referit la modul în care te-ai purtat cu mine, la felul cum ai

acționat în toată istoria asta … Eşti un om ieşit din comun, să ştii.
Pat: Mie-mi spui!
Ginger: Te grăbeşti sau ai timp să bei ceva?
Pat: Vreau să beau. Fără-ndoială.
Ginger: Ce preferi?
Pat: Whisky. Dacă ai.
Ginger: S-a făcut. (Toarnă băuturile.) Te-ai mai văzut cu Pisicuța de atunci?
Pat: Nu.
Ginger: E acasă. Ar trebui să treci pe la ea înainte să pleci. I-ai schimbat viața, crede-mă. Ştii tu - chestia cu misiunea sub acoperire. N-a mai trăit o asemenea aventură de când s-a deschis restaurantul pentru vegetarieni de vizavi. Numai despre asta vorbeşte.
Pat: E o fată curajoasă.
Ginger: Şi eu aş face la fel pentru ea. Nu. Mint. Poate că totuşi aş alerga doi kilometri pentru ea. Dar ca să stau eu la pândă pe o noapte friguroasă ca aia, să mă plimb ore în şir pe alei întunecoase, urmărind nişte matahale de bărbați … deşi, dacă stau mai bine să mă gândesc …
Pat: S-a comportat extraordinar. A luat totul în serios. Era aranjată toată, de parcă ar fi …
Ginger: Să te mai şi aranjezi … Da, parcă sună cunoscut. Mai spune-mi.
Pat: Mă rog, ideea era să ne purtăm ca o pereche de îndrăgostiți. Aşa că am stat în colțul străzii St. Dame, ținându-ne de mână şi aşteptând. Chiar intrase în rol Pisicuța. Am impresia că se credea Ingrid Bergman.
Ginger: Mie mi-a spus că Vivien Leigh. În sfârşit, continuă …
Pat: Şi când l-a recunoscut pe tip, m-a apucat şi mi-a zis: „Sărută-mă". Eu habar n-aveam ce se întâmplă. „Sărută-mă, n-auzi!". Mi-a ordonat, pur şi simplu …
Ginger: Ai avut probabil senzația că ai câştigat miliardul la loterie.
Pat: Nu prea … vreau să spun, nu prea îmi ardea mie de asta, eu aveam altă treabă, dar totuşi am sărutat-o şi atunci ea mi-a şoptit: „ Ală e" … Şi chiar el era.
Ginger: Fantastic. Ai pupat şi fata şi l-ai snopit şi pe ăla în bătaie. Eşti probabil idolul secției de poliție, invidiat de toată lumea. Şi ia spune-mi, a făcut-o ca şi cum ar fi dorit să o facă?
Pat: Ce vrei să spui?
Ginger: Haide, ştii tu - era o situație destul de romantică, iar Pisicuța e o fată drăguță, nu-i aşa?
Pat: Da, presupun … Nu m-am gândit la asta.
Ginger: Hai, domnule detectiv … Nu face pe inocentul … Fetei nu îi plăcea situația în sine, ei îi plăcea de tine. Să nu-mi spui că nu ți-ai dat seama de asta.
Pat: Cum? Nu-nu-nu … Vorbeşti serios? …
Ginger: Da. Şi … mai ştiu că nu are pe nimeni.
Pat: Înțeleg.
Ginger: Sigur, dacă o întrebi îți va spune că asta-i alegerea ei … însă eu nu cred. Nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să aibă o relație stabilă.

Pat: Da, sigur … La fel şi mie.
(Se apleacã şi îl sãrutã pe Ginger.
Acesta e şocat, însã nu îl respinge.)
Ginger: Dumnezeule! Ei bine, sã ştii cã asta explicã multe.
Pat: Iartã-mã, Ginger.
Ginger: Nu face nimic.
Pat: Nu, n-ar fi trebuit … Îmi pare rãu, dar … dar îmi place de tine.
Ginger: Înțeleg … Pãi … (Ezitã un moment, apoi continuã.) Şi mie îmi place de tine … mai puțin costumul.
Pat: Da?
Ginger: Da.
(Îl sãrutã pe Pat. Intrã Pisicuța.)
Pisicuța: Hei, Ginger, cobor pânã la …
(Se opreşte brusc. Pat şi Ginger se uitã spre ea. Pauzã.)
Ginger: A … bunã. Ascultã, ții minte când mi-ai spus cât de mult îți place de domnul sergent? Ei bine, tocmai am descoperit un secret pe care cred cã va trebui sã-l afli şi tu.
(Telefonul începe sã sune. Pisicuța încearcã sã îşi ascundã jena.)
Pisicuța: Ba nu … nu … nu … da … am înțeles … sigur cã da … nici o problemã. Serios … Bãieți, sunã cumva un telefon? O fi oare al meu? Mã duc sã vãd … mã … mã bucur pentru voi … sunt … sunt într-adevãr … adicã ştiți şi voi … e bine … e foarte bine … e … telefonul. Nu-i al vostru, nu-i aşa? … Mã duc sã-l verific pe-al meu.
(Iese. Telefonul sunã în continuare. Pat şi Ginger se îndreaptã ținându-se de mânã spre pat. Dispar amândoi sub cearşafuri. Telefonul continuã sã sune. Pat reapare cu telefonul în mânã.
În timp ce vorbeşte, Ginger îl mângâie plin de afecțiune.)
Pat: Da.
Urs: Bunã seara, sergent, îmi cer scuze pentru ora înaintatã …
Pat: Nu face nimic … Dar ce orã este?
Urs: E aproape patru dimineața. Mi-e teamã cã avem nevoie de tine.
Pat: Da, sigur. Ce s-a întâmplat? (Lui Ginger, care îl gâdilã.) Ssssst.
Urs: Cunoşti cumva un local numit ,,Cãlãrețul fãrã cap"?
Pat: Da … cred cã îl ştiu.
Urs: Mã gândeam eu, având în vedere cã e o speluncã dintr-aia … cum le ziceți voi - ,,saunã de noapte".
Pat: Exact, aşa e.
Urs: Care om normal la cap se duce sã facã saunã la ora patru dimineața, spune-mi şi mie?
Pat: Poate de-aia îi şi spune cãlã…
Urs: Nici un om normal - ãsta e rãspunsul! Mai ales dupã ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta.
Pat: Am înțeles, sã trãiți! Aveți perfectã dreptate. Dar ce anume s-a întâmplat?
(Atât Pat cât şi Ginger au devenit atenți şi ascultã.)
Urs: Prietenul tãu, deputatul, a fost gãsit mort pe o strãduțã, chiar în fața la ,,Cãlãrețul".
Pat si Ginger: Cum!?
Urs: Pardon? … Alo!

Pat: Nu, nimic. (Lui Ginger.) Ssst.
Urs: Circumstanțele sunt cel puțin dubioase, cum se spune prin filme. Aşa că m-am gândit să te sun, dat fiind că e genul de investigație pe care unul ca tine … mă-nțelegi …
Pat: Aşa, mai dubios …
Urs: Mă rog, e în avantajul tău. Cât de repede poți, ne-am înțeles?
Pat: Imediat, să trăiți.
(Lasă telefonul. Îl sărută pe Ginger.)
Pat: Crezi că te poți obişnui cu aşa ceva?
Ginger: Depinde cine te sună la ora asta.
Pat: Un cap de familie gras, tatăl a cinci copii.
Ginger: O fi de-al nostru dar se ascunde.
Pat: Somn uşor.
(Pat sare din pat şi vine lângă Urs. Suntem la locul crimei. Fotografi, presă, atmosferă. Urs se apropie de cadavru.)
Urs: Atac de inimă, sergent. Este evident că se plimba liniştit pe străzile Dublinului la patru dimineața, când, deodată - aaaah - o durere în inimă şi, fără să-şi dea seama ce se-ntâmplă, se târăşte treizeci de metri pe o alee necunoscută, apoi cade mort. Faptul că se afla în fața unui local jegos de poponari e numai o pură coincidență. Scuze, nu voiam să te jignesc.
Pat: Nu-i nimic.
Urs: Bun. Acum, ce vreau de la tine e să afli tot adevărul.
Pat: Adevărul? Sunteți sigur, domnule?
Urs: Da, adevărul. Vreau să zic, ştim cu toții ce s-a întâmplat de fapt. Toată lumea ştie că era înăuntru şi se ardea la … la ce vă ardeți voi de obicei. Dumnezeule mare, saună la patru dimineața … În sfârşit, nu mă interesează detaliile astea cât mă interesează să aflu dacă a fost sau nu un accident.
Pat: Bănuiți că nu.
Urs: Nu ştiu ce să zic. Parcă ceva nu e în regulă. Mai întâi, că e vineri noaptea, iar deputatul se ducea acasă la mămica lui în fiecare week-end. Lăsa treburile de genul ăsta pentru restul săptămânii.
Pat: Deci credeți că avea un motiv anume să se-nvârtă pe aici tocmai în seara asta?
Urs: Exact. În al doilea rând, deputatul nu avea probleme cu inima. Iar atacurile de cord mai pot fi şi provocate. Am cerut legistului să verifice asta. În al treilea rând, şi poate cel mai important - încă nu am dat de Şobolan. Parcă l-a înghițit pământul. Poate - spun poate, fiindcă nu am nici un fel de dovadă - poate totuşi există o legătură între toate astea.
Pat: Mie mi se pare mai mult o coincidență faptul că …
Urs: Ascultă! În toată povestea asta nu există numai perverşi notorii şi băieței de închiriat. Avem de-a face cu o întreagă rețea criminală. Nu mi-o lua în nume de rău, însă pederaştii sunt fie nişte oameni trişti, fie răi. Întâi, îşi distrug propriile vieți, după care le distrug pe cele ale oamenilor din jurul lor. Ştiu şi eu? Poate că tocmai tu eşti excepția care confirmă regula. Probabil că deputatul se credea şi el una din excepții. Dar dacă toată … mascarada asta ascunde o activitate criminală? Dacă avem

aici, în faţa noastrã, un asasinat, vreau sã o ştiu şi eu. Acum mã înţelegi? Pot sã am încredere cã îţi vei duce treaba la capãt? Vorbesc din punct de vedere profesional.
Pat: Da. Da, sigur.
Urs: Bun. A, încã ceva - nu pune la inimã dacã mai zic şi eu câte una-alta din când în când. Ştii cã am mari speranţe în tine. De la ,,detectiv" la ,,inspector" nu-i decât un pas. Şi, cine ştie, poate cã greşesc eu, poate cã amicul nostru chiar a exagerat în noaptea asta. S-a excitat mai mult decât trebuia, nu? O sã aflãm precis la autopsie. Acum treci la treabã, bãiete.
(Iese.)
Pat: Ginger … Ginger, te rog, strânge-mã în braţe.
Ginger: Ce-i? … Ce s-a întâmplat, domnule sergent …
Pat: Nimic … nu-i nimic …
(Ginger se ridicã şi Pat îl strânge puternic în braţe.
Întuneric pentru câteva clipe.
Acum sunt aşezaţi pe pat, exact ca şi la începutul piesei.)
Pat: Ştii, câteodatã am nevoie sã fiu strâns în braţe. Îţi aminteşti cum te-am rugat în noaptea aceea, Ginger? Eram demn de toatã mila. Şi, bineînţeles, tu m-ai cuprins în braţele tale şi m-ai ţinut pânã ce m-am liniştit. Fãrã nici un fel de întrebãri. Aşa cã nu am mai apucat sã îţi spun ce îmi zisese Comandantul. Oare de ce am ţinut secret? Ştiam atunci ce urmeazã sã fac?
Simţeam cumva trãdarea cum mi se strecoarã în suflet? Sigur, nici eu nu ştiam despre tine. Nu ştiam cã şi tu ai ceva de ascuns. Amândoi înotam în aceeaşi mizerie. Însã m-am simţit atât de bine în noaptea aia, cu tine, şi viitorul ar fi trebuit sã fie perfect. Dumnezeule, aveam, în sfârşit, tot ce îmi dorisem - un iubit adevãrat, un prieten cu care sã pot vorbi.
Şi o misiune de detectiv. O misiune de îndeplinit. La capãtul cãreia totul avea sã fie bine. Spune-mi, Ginger … De ce totuşi mi-era teamã cã ceva, undeva, e complet greşit?
(Rãmân în continuare îmbrãţişaţi. Întuneric.)

ACTUL II
(Luminile se aprind dupã prima replicã.
Pat îl ţine în braţe pe Ginger, la fel ca şi la începutul piesei.)
Pat: Dar un om trebuie sã-şi afle drumul chiar şi pe strãzi mai ocolite şi întunecoase. (Luminile se aprind.) Când este ucis un deputat - chiar şi unul din opoziţie - consecinţele sunt grave. N-am dreptate, Ginger? Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?
La televizor nu s-a vorbit decât despre asta timp de o sãptãmânã. Psihologi au apãrut ca sã ne lumineze asupra modului în care gândesc homosexualii ascunşi în viaţa publicã. Deputaţi din Limerick şi Louth au fãcut apel pentru reintroducerea pedepsei cu moartea. Nu mai ştiu dacã se refereau la ucigaşi sau la deputaţii homosexuali.

A, era să uit, după numai o săptămână, s-a publicat o carte în care ni se explica în detaliu ce s-a întâmplat. Pacă era un coşmar.
Şi peste toate astea - eu. Lucrând sub acoperire. Ţie nu prea îţi spuneam ce se întâmplă. Tu erai foarte discret, înţelegător. Poate că te preocupau alte probleme. Vorbeam destul de rar despre subiectul ăsta. La fel ca şi comandantul Urs, la ştirile de seară, când bătea câmpii despre ,,indicii preţioase", ,,progrese rapide" şi ,,urmăriri generale". De fapt, eu eram singura lui speranţă. Detectivul lui homosexual care scormonea întruna, îngropat până la gât în gunoi.
Pe de altă parte, Urs avusese dreptate. După două zile, am avut rezultatele autopsiei - cineva îi pusese deputatului în băutură un stimulent care i-a provocat infarctul. Era într-adevăr vorba de o crimă. Ce băuse oare în noaptea aceea la saună? Răspunsul dat de personalul amabil al localului a fost chiar surprinzător.
(Apare Dihorul, unul dintre angajaţii saunei,
în costum de baie.)
Dihorul: Ceai. Întotdeauna bea ceai când venea aici. Tone de ceai.
Pat: Ciudat, deci: deputatul era un om mult mai puţin vicios decât s-ar fi crezut. Atunci cine îl însoţise în seara respectivă? De data asta, personalul amabil al saunei a devenit extrem de vag în declaraţii. În concluzie, ancheta oficială n-a dat prea mari rezultate. Nu mai rămânea decât o singură soluţie.
(Pat se dezbracă de haine şi se înfăşoară într-un prosop alb.
Pe scenă, apar şi alţi bărbaţi purtând prosoape.
Pat se apropie de Dihor.)
Dihorul: Ce comandaţi?
Pat: Orice în afară de ceai, mulţumesc.
Dihorul: (Râzând.) Te rog, nu. Am auzit la bancuri pe tema asta să îmi ajungă toată viaţa.
Pat: Văd că totuşi nu a gonit clienţii.
Dihorul: Glumeşti? Niciodată n-a fost aşa de plin.
Pat: Erai de serviciu în noaptea când s-a întâmplat?
Dihorul: Chiar eu am făcut ceaiul. Îi plăcea tare.
Pat: Sigur nu l-ai făcut prea tare?
Dihorul: Nu mă-ntreba ... Căcănarii ăia de poliţişti m-au anchetat de parcă eu eram principalul suspect.
Pat: A, poliţiştii, desigur. Ţi-au făcut zile grele?
Dihorul: În afară de faptul că mă strigau tot timpul ,,poponar împuţit", nu prea.
Pat: Şi care a fost, de fapt, toată povestea? Era singur sau mai era cu cineva?
Dihorul: Normal că era singur. Altfel ar mai fi venit aici?
Pat: Da, ai dreptate. Săracul … Măcar a avut şi el parte de ceva distracţie înainte să dea colţul?
Dihorul: Nu prea. Nu că n-ar fi vrut …
Pat: Ce vrei să spui?
Dihorul: Păi chiar după ce a venit el, în noaptea aia, a mai apărut cineva - o bucăţică de toată frumuseţea. Deputatul nu-şi mai putea dezlipi ochii de pe el.
Pat: Nu cumva era Şobolanul?
Dihorul: Nu. Dar de unde până unde? Îl cunoşti pe Şobolan?

Pat: Toatã lumea îl ştie pe Şobolan, ce mama naibii! Nu … N-ar trebui sã spun asta, dar … am auzit cã … la dracu' … chiar Şobolanul mi-a spus cã a fost cu deputatul de câteva ori.
Dihorul: Pe bune? Habar n-aveam. Apropo, cã tot a venit vorba, nu l-am mai vãzut pe Şobolan de nu mai ştiu când …
Pat: Nici eu. Cred cã se ține deoparte, la adãpost.
Dihorul: Şi eu aş face la fel.
Pat: Deci nu era el?
Dihorul: Nu, nu ştiu cine era tipul ãla. Era genul de „latin lover", înalt, brunet. Drãguț, însã puțin ciudat. În rest, nu ştiu nimic despre el. N-a scos nici mãcar un cuvânt, parcã era mut.
Pat: Şi, ce s-a întâmplat?
Dihorul: Pãi, nimic deosebit. Deputatul se tot holba la el şi îşi lingea buzele ca un câine bãtrân. Când tânãrul a intrat la saunã deputatul s-a repezit dupã el, iar apoi, vreo zece secunde mai târziu, tânãrul a ieşit în mare vitezã. Nu eram foarte atent la tot ce se întâmpla, însã, dupã un minut, l-am vãzut gata îmbrãcat, îndreptându-se spre ieşire.
Pat: Nu l-a interesat?
Dihorul: Întâi am crezut cã îl speriase deputatul. Dar la vreo zece minute dupã toate astea, deputatul a ieşit şi el, asudat ca un porc şi uitându-se de jur împrejur. Mie nu mi-a suflat o vorbã, însã mi-am dat seama imediat ce se întâmplase.
Pat: Ce anume?
Dihorul: Era clar cã tipul ãla tânãr i-a spus sã îl aştepte înãuntru, cã el iese sã ia ceva şi se întoarce - ceva de genul ãsta - dupã care a plecat şi l-a lãsat pe amãrât la fiert ca pe o oalã cu ciorbã. Mai sunt bãieți care se distrează şi în felul ãsta - îi excitã în draci pe bãtrânei dupã care „pa şi pusi".
Pat: Cum sã nu ştiu! Şi eu am fãcut la fel de câteva ori.
Dihorul: Şi eu, recunosc. În orice caz, bietul prost era deshidratat în ultimul hal. Nu l-am vãzut niciodatã sugând din ceai atât de rapid.
Pat: Setea mare, nu? Deci tânãrul îi pusese ceva în ceai?
Dihorul: Poate cã el … Poate cã altcineva … Cât poate sã îți ia - câteva secunde. Nu ştiu ce sã zic. Ce dracu', de unde poți sã ştii cã nu-ştiu-ce țãcãnit vrea sã otrãvească pe nu-ştiu-cine?
Pat: Da, ai dreptate. Dar se poate sã fi fost el, mai ales dacã zici cã nu l-ai mai vãzut pe aici …
Dihorul: Ştii care-i chestia? Când lucrezi aici, uiți cã ai mai vãzut vreodatã pe cineva, mã-nțelegi? …
Pat: Corect.
Dihorul: La o adicã, nici pe tine nu te-am mai vãzut înainte pe aici, nu-i aşa?
Pat: Nu. (La bluf.) Dar poți sã mã mai vezi dacã doreşti.
Dihorul: Doamne-fereşte. Nu, mulțumesc. Eu sunt ca poliţiştii. Nu beau niciodatã în timpul serviciului. (Râde. Iese.)
Pat: Nici mãcar un ceai?
Ginger: Nu, mulțumesc.
(Pat se întoarce spre Ginger, care zace întins pe burtã.
Începe sã îi facã masaj la umeri.)
Ginger: Ooo, da. Un pic mai jos. Da, acolo.
Pat: Chiar pe coloanã?

Ginger: În ambele părți.
(Pat îl masează în liniște. Când și când, un oftat de plăcere al lui Ginger, apoi un „mulțumesc". Pat încearcă să îl gâdile. Ginger râde și începe să tușească.)
Ginger: Nu. Te rog.
Pat: De ce? Încerc să fiu prietenos. (Îl gâdilă.)
Ginger: Sergent, să nu zici că nu ți-am spus …
Pat: Ce-ai zis? … AmenințI organul de ordine? (Îl gâdilă.)
Ginger: (Are o criză de tuse.) Da! Fă bine și oprește-te. Știi că tot eu am să câștig în final.
(Ginger tușește în continuare. Pat îl lasă în pace.)
Pat: Știu, uitasem de asta. Scuzele mele. Unde, aici? (Îl atinge pe Ginger pe umeri.)
Ginger: Da. Dar numai acolo …
Pat: Ok. E mai bine așa? (Tusea lui Ginger se oprește.) Te simți bine?
Ginger: Da.
Pat: Bine. Că dacă tu ești bine atunci și eu sunt bine.
Ginger: Da, sigur …
Pat: Vorbesc serios.
(Se apleacă și îl sărută pe Ginger pe spate.)
Pat: Ești prietenul meu cel mai bun.
(Ginger îi apucă mâinile, le aduce pe deasupra umerilor săi și le sărută delicat. Pat își amintește brusc de ceva.)
Pat: O, Doamne!
Ginger: Ce e?
Pat: Prieteni. Oare avea prieteni?
Ginger: Cine?
Pat: Deputatul, cine altcineva? Avea prieteni?
Ginger: Sigur că avea. Partidul era prietenul lui.
Pat: Nu, serios acum. Mă refer la prietenii lui, la amici, la tovarăși.
Ginger: Tovarăși de pat?
Pat: Mă rog … oameni ca toți oamenii. Nu neapărat iubiți, alți …
Ginger: Înțeleg ce vrei să spui. Alți dobitoci. De ce? Crezi că are vreo importanță?
Pat: Nu știu … Nu cred că sunt genul de oameni care să iasă în față … dar cred că ar fi bine de aflat … Stai puțin, am aici o listă.
(Caută. Lui Ginger i se face frig. Trage pe el un pulover.)
Ginger: Ce fel de listă?
Pat: Cu cei prezenți la înmormântare. Uite! Tu te învârți de mult timp în lumea asta, adulmecă-i puțin pentru mine. Sari peste ceilalți deputați, ăia trebuiau oricum să vină.
Ginger: Ia să vedem … poponari care nu erau obligați să vină … Hmm … Chiar așa multă lume a fost la înmormântare?
Pat: Cel puțin.
Ginger: De ce s-au mai deranjat? Hmmm … Dar chiar au venit cu toții. Aha!
Pat: Ce-i?
Ginger: El.
Pat: (Citește) Domnul Șarpe.
Ginger: Exact. Nu avea ce să caute acolo, numai dacă îl cunoștea personal …

Pat: Dar cine e el?
Ginger: Hai, ce naiba … Unul din cei mai mari violonişti ai noştri. Lector la Conservatorul din Dublin. Prezintã chiar concerte la radio.
Pat: Nu … Îmi pare rãu, cred cã îl confund cu altcineva …
Ginger: Chiar nu ai auzit de el, domnu' sergent? Mare chefliu, povestitor … un dezmãţat nenorocit. Nu ratează nici o premierã din oraş. Nedespărţit de buna lui prietenã, doamna Şopârlã. Ea e „paravanul" lui, cât timp pândeşte el pe vreun bãieţel mai interesant.
Pat: Presupun cã l-ai cunoscut personal.
Ginger: Cunoscut? Ba chiar m-a sãrutat direct pe gurã.
Pat: Şi ţi-a dat un trandafir?
Ginger: De unde … Şi-a vârât doar limba la mine-n gât. Nu mã mai scotea din talentat şi interesant într-o noapte, mai demult …
Pat: Eaaah … Şi atunci de ce mai zici cã e ciudat faptul cã a apãrut la înmormântare …
Ginger: Da, presupun cã n-ar rata o aşa ocazie. E mai bine decât la o premierã din anumite puncte de vedere. Nu, sunt convins cã îl cunoştea bine pe deputat dacã a venit la înmormântare.
Pat: Deci ar trebui sã îl interoghez? Sau sã trimit pe altcineva?
Ginger: Oricum procedezi, sã nu crezi nici o vorbã din ce îţi spune.
Pat: Bine, atunci o sã îl abordez mai pe ocolite. Iese des prin oraş?
Ginger: Nu, însã câteodatã îl gãseşti la restaurantul Bewley's, dimineaţa, pe la douã, în caz cã nu a avut noroc prin alte pãrţi.
Pat: (Îmbrãcându-se.) Cum aratã?
(Apar Şarpele şi Şopârla. Şopârla ţine în mânã o tavã. Se uitã amândoi dupã o masã liberã. Şarpele descoperã una. Şopârla se repede sã o ocupe. Şarpele merge în urma ei liniştit.)
Ginger: A, cum sã arate … Vopsit la pãr, burtã, haine destul de excentrice. Turuie întruna cu prietena Şopârlã, dar nici mãcar nu se uitã la ea. Uşor de recunoscut.
Şarpe: Zahãrul, Şopârlã. Ai uitat zahãrul …
(Şopârla dispare. Pat se apropie şi el cu o tavã, privind inocent în jur. Şarpele îl vede.)
Pat: Mã scuzaţi …
Şarpe: Da? …
Pat: Este liber? (Aratã spre scaunul Şopârlei.)
Şarpe: Aaa … Da, este. Te rog. E tare aglomerat aici în week-end.
Pat: Da, aşa se pare. Ca sã fiu sincer, nu am de unde sã ştiu. Nu am mai trecut pe aici de mult timp. Însã acum s-a întâmplat sã fiu mai liber, aşa cã m-am gândit sã arunc un ochi, sã vãd ce mai e nou …
Şarpe: Toţi prietenii tãi sunt plecaţi?
Pat: Mã rog … nu chiar … de fapt, m-am cam despărţit de prietenul meu … ştiţi cum e … (Zâmbeşte timid.)
Şarpe: (Torcând de plãcere.) Desigur, îmi pare rãu sã aud asta. Şopârlã, trage-ţi şi tu un scaun, te rog. Acest talentat … ããã …
Pat: Eu? … Actor.
Şarpe: Un actor. Minunat. Acest talentat actor va lua cina împreunã cu noi. Helena Şopãrla, amica mea, iar tu eşti …

Pat: Pat.
Şarpe: Pat. Superb. Un actor, deci … Ca să vezi. L-am văzut oare pe Pat jucând pe scenă? Şopârlă, îți aminteşti cumva … Ai apărut de curând în vreo piesă la Național?
Pat: Nu cred… Ultima dată am participat la un workshop, la Teatrul din…
Şarpe: Mă dau în vânt după chestii de genul ăsta. Îmi place să văd tineri pentru care arta este mult mai mult decât o simplă meserie. Câțiva dintre elevii mei - predau în cerc restrâns, mai mult pentru propria plăcere, Şopârla mi-e martoră - câțiva dintre aceşti minunați băieți, şi fete, ar merge oriunde şi ar cânta orice, doar din plăcerea de a face muzică. Sunt nebun după ei, nu-i aşa, Şopârlă? E molipsitor să vezi toată energia, tot potențialul acestor copii. Şopârla poate să-ți relateze o minunată istorioară despre Oscar Wilde, în Paris, în ultimii ani ai vieții - spune-i, Şopârlă - Oscar stătea şi bea absint într-o noapte, împreună cu Georges Essinet, infamul manager de teatru şi celebru afemeiat. Essinet îi ura pe actori şi i-a zis lui Wilde că aceştia nu sunt decât nişte criminali de rând cu voci frumoase. La care Oscar i-a răspuns ,,Iar tu, Georges, eşti un criminal de rând blestemat cu o voce de nimic."
(Şarpe râde zgomotos. Şopârla chicoteşte şi ea.)
Şarpe: Ce inteligență ieşită din comun, chiar şi în ultimii săi ani, bolnav şi singur. Şopârlei îi place să spună povestioara asta - nu-i aşa, dragă? Rezumă exact ceea ce voiam eu să spun. Actorii sunt nişte oameni dăruiți. Abia aştept să te văd jucând pe scenă. Ce crezi că este el, Şopârlă? Este un imberb Romeo sau un frenetic Mercuțio - da, isteț şi plin de pasiune.
Pat: Mulțumesc mult.
Şarpe: Pentru ce - pentru că spun ceea ce se vede cu ochiul liber? Am să-ți dezvălui un mic secret. Eu sunt domnul Şarpe.
Pat: O … o … dumneata … nu sunteți cumva violonist?
Şarpe: Deci ai auzit de mine? Nu eram convins că eşti pasionat de muzica clasică …
Pat: Ba da … Adică nu ştiu mare lucru, dar de dumneata cu siguranță am auzit.
Şarpe: Sunt de-a dreptul flatat. Dar, sincer îți spun - iar Şopârla îmi stă martor - singurul motiv pentru care ți-am destăinuit asta este ca să îți dai seama că am un ochi format în observarea de potențiale talente. Iar tu mă interesezi în mod special. Trebuie să vii să iei prânzul duminică la mine acasă. Nimic special - câțiva prieteni, ceva mâncare … O să îi placă, nu-i aşa, Şopârlă? În jur de 12 e bine?
Pat: Da, desigur … bine … mulțumesc.
Şarpe: Dar trebuie să te previn - s-ar putea să nu fiu o gazdă tocmai bună, fiindcă sâmbătă seara voi avea concert … care eu sper să iasă bine, că dacă nu, ah! Am şi eu micile mele toane, trebuie să recunosc.
Pat: Vai, nu, sunt sigur că o să fie un succes răsunător.
Şarpe: Ştiu şi eu … e concertul de Bruch în sol minor - un pui de cățea mic şi alunecos, cum zicea, parcă, Paganini. (Râde.) Ah, Paganini - ce mai afemeiat, un destrăbălat şi jumătate! Dar sper să meargă totul cum trebuie. Sunt sigur că vei fi prea ocupat sâmbătă seara ca să poți veni …
Pat: Ba nu … Mi-ar face plăcere. Voi fi acolo.
(Izbucneşte muzica.)
Şarpe: Nu te simți obligat, te rog. Oricum trebuie să ne vedem duminică,

însã dacã se întâmplã sã-ți gãseşti timp şi sâmbãtã seara,
vino sã bei un pahar cu mine şi cu Şopârla, după spectacol. Ei i-ar face mare plãcere sã stea din nou de vorba cu tine, nu-i aşa?
Şopârla: Numai la asta mã voi gândi toatã sãptãmâna.
(Muzica se aude în continuare. Pat şi Ginger se îmbracã pentru concert. Zâmbesc unul cãtre celãlalt şi se ating afectuos. Iau loc pe scaune şi privesc. Muzica este acum la maxim. Ginger tremurã uşor. Începe sã tuşeascã. Încearcã sã se abțină, însã tusea se înrãutãțeşte. Pat devine îngrijorat. Ginger se opreşte din tuşit, însã ține batista la îndemânã. Încã mai tremurã.
Se întoarce spre Pat, care îi pune o mânã pe umãr.)
Ginger: Îmi pare rãu, domnule sergent. Sunt puțin rãcit şi vãd cã nu mai îmi trece odatã.
(Ginger zâmbeşte trist. Pat îşi dã imediat seama.
Se ridicã de pe scaune şi muzica încetează brusc.
Ginger se duce şi se bagã în pat. Tremurã din nou.
Pat se fâțâie de colo-colo, fãrã sã spunã nimic. Pauzã.)
Ginger: Am aflat cã sunt seropozitiv cam cu şase luni înainte de a te cunoaşte pe tine. Pânã acum nu am mai fost atât de bolnav. Dar faptul cã ştii ce ai este de ajuns. Am crezut cã totul s-a sfârşit pentru mine. Am crezut cã s-a terminat cu dragostea. Poate numai din când în când şi cu cine se nimerea, atunci când simțeam nevoia. Apoi ai apãrut tu. Un adevãrat … noroc. Îmi pare rãu, domnule sergent. În fiecare moment, de când suntem împreunã, m-am gândit cum sã fac sã îți spun despre asta. Cum sã o fac în aşa fel încât sã nu te alung de lângã mine. A trecut prea puțin timp. Mi-e atât de fricã sã nu te pierd. Ia-mã în brațe. Te rog, ia-mã în brațe.
(Pat se forțează, însã nu poate înainta spre Ginger.
Se întoarce cu spatele la el şi strigã.)
Pat: Pisicuțo! Pisicuțo!
(Pisicuța stã în genunchi şi împachetează o valizã.
Pat se apropie de ea.)
Pat: Pisicuțo! Ce faci aici?
Pisicuța: Îmi fac bagajul. Mã mut într-o casã nouã.
Pat: Dar … Nu se poate.
Pisicuța: Pardon?
Pat: Vreau sã spun … Nu o sã pleci imediat - chiar astãzi …
Pisicuța: Ce te interesează pe tine? Nici mãcar nu te-am mai vãzut, nici pe tine, nici pe Ginger, de când … ştii tu … de când voi doi … Dar sã ştii cã nu de asta plec, nu. Doar cã am gãsit un loc mai drãguț. Chiar am avut noroc, e în Sandymount, pe malul mãrii.
E nemaipomenit. N-am putut sã rezist tentației.
Pat: Pisicuțo, te rog, nu face asta … Îmi pare rãu cã nu am mai …
Pisicuța: Nu ai motiv sã te scuzi. Nici unul. Absolut nici unul. Totul e în regulã. Am gãsit un loc mai bun în care sã mã mut, asta-i tot. Pur şi simplu. Am nevoie de o micã schimbare în viața mea. Te rog sã nu transformi asta în cine ştie ce … mare … scandal. N-ai nici un motiv sã te superi. Nu-ți face griji, oricum aş fi trecut sã vã vãd pe amândoi înainte sã plec.
Pat: Te rog sã mã asculți puțin.
Pisicuța: Acum împachetez. Trebuie sã mã concentrez asupra acestui lucru.

Vreau să pun totul într-o anumită ordine. Uite cum o să facem: am să trec pe la voi mai târziu, aşa cum ţi-am spus. Acum te rog să …
Pat: Dar Ginger e bolnav. Nu se simte bine.
Pisicuța: Serios?
Pat: E foarte bolnav. Nu ştiu cum să îţi spun. Este … Hai, te rog, nu pleca chiar acum. E nevoie de … Ginger are nevoie de … poți să treci pe la el?
Pisicuța: Deci a început?
Pat: Ce vrei să spui?
Pisicuța: Ce are el … cum îi mai zice … Nu ştiu exact, am înțeles că poate fi orice. Cât de grav e?
Pat: Deci ştii?
Pisicuța: Da.
Pat: Ştii. Adică ştiai despre asta?
Pisicuța: Că are SIDA? La asta te referi?
(Pat dă din cap.)
Pisicuța: Da. Chiar el mi-a spus, mai demult. Înainte să apari tu.
Pat: Şi nu ai zis nimic. Dumnezeule. M-ai lăsat să … Nu … nu … iartă-mă, nu voiam să spun asta … O, Doamne.
Pisicuța: Cum se simte? Care sunt simptomele?
Pat: Trebuie să ai grijă de el. Trebuie. Te rog să te duci să-l vezi. Vorbeşte cu el.
Pisicuța: Şi tu? Ce ai de gând? (Pat se uită la ea neajutorat.) Hai, spune! Nu eşti prietenul lui?
Pat: Mie nu mi-a zis nimic. Niciodată… Mie nu mi-a zis nimic, nenorocitul…
Pisicuța: Cât de egoist eşti!
Pat: Nu-i adevărat. Nu despre asta e vorba …
Pisicuța: Nu numai tu … Toți sunteți aşa. Sunteți atât de … şi întotdeauna am ştiut asta. În adâncul sufletului meu, deşi nu aş fi recunoscut niciodată, am încercat să cred că toată treaba asta, toată … că povestea asta cu homosexualii este un lucru normal. Şi că toți cei pe care îi ştiam eu erau drăguți şi sensibili, deci nu avea de ce să nu fie bine. Dar totul e atât de egoist şi de egocentric şi de ego… ego… rahați plângăcioşi şi patetici ce sunteți! Rahați! Rahați! Rahați!
Pat: Ar fi trebuit să-mi spună. Încerc să îl înțeleg, dar tot nu pot să pricep - de ce nu mi-a spus şi mie? Aş fi făcut tot ce se putea face … aş fi … aş fi făcut orice … Te rog, ai grijă de el. Te rog.
(Pisicuța iese şi îl lasă singur.
Şarpe se apropie de el pe la spate. Îi pune o mână pe umăr.)
Şarpe: Pari abătut, tânărul meu prieten. Eşti căzut adânc pe gânduri sau ai mâncat prea mult la prânz?
Pat: A, îmi cer scuze. E atât de frumos şi de liniştit locul ăsta …
Şarpe: Da - grădina mea. Mândria şi bucuria vieții mele.
Pat: De-asta eram căzut pe gânduri.
Şarpe: Să faci asta cât mai des. Te face să pari şi mai frumos.
(Şarpe se uită repede împrejur apoi îl sărută.
Pat rămâne nemişcat, imperturbabil.)

Pat: Mã tot gândesc la deputatul ãla care a fost omorât.
Şarpe: Cum?
Pat: Da … cum sã zic … Pot sã îți spun un secret?
Şarpe: Da, sigur cã da.
Pat: Simt nevoia sã îi spun cuiva şi cred cã pot avea încredere în tine.
Şarpe: Bineînțeles. Spune-mi. Te rog.
Pat: Cam o sãptãmânã înainte sã fie ucis, m-am culcat cu el.
Şarpe: Cu deputatul?
Pat: Da. S-a purtat foarte drãguț cu mine. De-asta, când am vãzut în ziare ce i s-a întâmplat … nu ştiu, a fost un adevãrat şoc. Mi s-a fãcut teamã.
Şarpe: Sigur cã ți s-a fãcut. Bietul bãiat …
(Şarpe îi mângâie fața.
Este chiar excitat de ceea ce i-a spus Pat.)
Pat: Ciudatã senzație - faci dragoste cu cineva, după care, deodatã, acel cineva moare.
Şarpe: Da … e … foarte traumatic.
Pat: Ştiu cã nu se mai poate face nimic. Numai cã nu mã pot împiedica sã mã gândesc la el. În orice caz, mulțumesc pentru înțelegere …
Şarpe: Nu-i nici o problemã … Ştii, l-am cunoscut şi eu … un pic.
Pat: Serios?
Şarpe: Da. Eram pur şi simplu cunoştințe. El cu mine şi cu alți câțiva prieteni ne întâlneam din când în când. Pentru mici escapade. La țarã. Deseori, mai luam şi câte un tânãr, sã ne ție companie. Pe cineva cu talent şi cu inteligențã. Cineva care meritã sã reuşeascã în viațã.
Pat: Sunã chiar interesant.
Şarpe: Era nemaipomenit. Desigur, de când el a murit, micul nostru cerc de prieteni nu s-a mai reunit … A fost chiar dureros.
Pat: Da, înțeleg ce vrei sã spui.
Şarpe: Ştii ceva? … Poate cã ar trebui sã ne întâlnim din nou, cât mai curând. Iar tu ai putea sã fii invitatul nostru special. Prietenii mei ar fi încântați sã te cunoascã. (Îl strânge în brațe pe Pat.) Ne-am distra de minune.
Pat: Formidabil … Mi-ar … mi-ar face mare plãcere. Unde vã întâlniți de obicei?
Şarpe: Nuuu, trebuie sã fie ca o aventurã plinã de mister. Face parte din distracție, atunci când este vorba de un nou prieten. Dar nu îți face griji. Este un loc ferit şi foarte frumos. Mâncare bunã, o splendoare de vin şi multã distracție.
Pat: Şi prietenii tãi? Cunosc pe vreunul dintre ei?
Şarpe: Pari deja un om plin de surprize, deci poate cã îi cunoşti. Însã eu mã îndoiesc. Domnul Porc nu prea iese în public, e obsedat de munca lui. Nici mãcar aici nu vine, duminica, la prânz. Apoi mai este Domnul Lup - desigur, Domnul Lup e un om foarte ascuns. Lup nici mãcar nu e numele lui adevãrat. Locuieşte undeva la țarã. Nu ne vedem decât în timpul micilor noastre vacanțe. Eşti liber în week-end-ul urmãtor?
Pat: Da, aşa cred. Dar, vã rog, nu faceți pregãtiri speciale pentru mine.
Şarpe: Ba sigur cã o sã facem … doar eşti invitatul nostru de onoare. Ultima noastrã încântãtoare descoperire.

(Pat se întoarce spre Urs.)
Urs: Şarpe? Şarpe? Ãla cu scripca? Ce amestec are codoşul ãla bãtrân în toatã povestea asta?
Pat: Încã nu ştiu sigur. Dar …
Urs: Sper cã nu ţi-ai pierdut timpul de pomanã, domnule sergent-detectiv, pentru cã vreau sã-ţi spun cã suntem într-o mare fundãturã cu ancheta asta. A trecut o lunã de când i-au fãcut felul şi încã nu ştim nimic. Şi, trebuie sã recunosc, bãieţii mei n-au fãcut nimic şi nici nu vor face nimic şi o sã aflãm fix un rahat, pentru cã s-a lãsat un zid de tãcere peste ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nimeni n-a vãzut nimic, nimeni nu ştie nimic. Nici un poponar din oraş nu ne poate da nici mãcar o urmã de indiciu.
Pat: Atunci sper sã fiu eu primul care o face.
Urs: Bine. Pentru cã ştii ce? Mie mi se pare cã toatã chestia asta e o conspiraţie a poponarilor. Eşti de acord cu mine?
Pat: Poate cã … adicã … În ce sens?
Urs: Adicã bandiţii ãştia de curişti au impresia cã pot face orice vor ei. Eu ştiu cã pe dinafarã par complet inofensivi - deşi împrãştie boli şi tot felul de porcãrii - şi cã oamenii ca mine zic ,,a, lasã-i în pace, sãracii". Dar în adâncul lor, ei trãiesc în afara legii.
Pat: Ei? Intru şi eu în categoria asta? Şi eu sunt în afara legii?
Urs: Nu, ca sã fiu sincer, ai fost bãiat cuminte pânã acum, dupã câte ştiu eu, însã şi tu ai avut nevoie de un sfat prietenesc la un moment dat, îţi aminteşti? Şi îmi eşti simpatic, pentru cã ştiu cât îţi este de greu, şi crede-mã, sã nu-ţi închipui cã nu vom fi recunoscãtori pentru tot ceea ce faci. Dar, vezi tu care-i treaba, sergent, tu nu trebuie decât sã fii cu ochii pe criminal, sã îl urmãreşti şi sã pui mâna pe el. Eu trebuie sã am o imagine de ansamblu. Odatã ce ai ajuns în sferele superioare ale poliţiei, slujba ta este sã priveşti societatea în întregul ei, sã o menţii în limitele Legii şi Democraţiei. De-asta sunt eu îngrijorat în ceea ce-i priveşte pe prietenii tãi şi modul lor de a trata legea ca pe un duşman.
Pat: Poate cã au fost siliţi sã gândeascã în felul ãsta.
(Pauzã.)
Urs: Sergent … Sergent, sergent. Gata cu vorbãria, bine? Hai sã revenim la investigaţia noastrã. Sã nu batem câmpii. Îmi pun bazã în tine, vreau sã ştii asta. Şi ştiu cã ai muncit din greu. Parcã începusei sã-mi spui ceva despre tipul ãla, Şarpe… Ce-ai aflat?
Pat: Pãi, mai înainte de toate, trebuie sã ştiţi cã în noaptea respectivã, la saunã se mai afla un tânãr brunet şi cã între el şi deputat a avut loc un fel de contact.
Urs: Un tânãr brunet. Mai multe nu putem afla?
Pat: Nu cred. Nimeni nu l-a mai vãzut pe acolo. Cred cã de-asta a şi fost remarcat.
Urs: Sunã destul de suspect. Un tânãr brunet? Nu cumva e vorba de Şobolan? Ce crezi?
Pat: Nu, l-ar fi recunoscut pe Şobolan. De fapt, chiar mi s-a spus cã nu era Şobolanul.
Urs: Totuşi, sã ştii cã aici e ceva putred. Oare unde a stat ascuns pânã acum? Era bãieţelul preferat al deputatului şi totuşi, de douã luni încoace, parcã ar fi dispãrut de pe faţa pãmântului.

Pat: Nu ştiu ce să zic. Cred că totuşi am descoperit ceva interesant.
Urs: Bun. Continuă.
Pat: Şarpe era un fel de prieten al deputatului. Şi m-a invitat la o petrecere, într-un loc ferit, la țară, împreună cu alți câțiva vechi amici de-ai lui. Zice că se duc acolo în mod regulat şi că deputatul făcea parte din micul lor grup.
Urs: Şi, până la urmă, despre ce e vorba?
Pat: Invită tineri să îi însoțească în aceste mici escapade. Şi mi-a spus că nu s-au mai văzut de când a murit deputatul. Mă gândeam că tânărul cel brunet de la saună a fost şi el unul dintre invitații lor speciali. Poate că s-a întâmplat ceva dubios cu băiatul ăla.
Urs: Adică vreo perversiune sexuală?
Pat: Cine ştie?
Urs: Exact cum am bănuit. E o conspirație secretă de răzbunare a homosexualilor.
Pat: Asta nu am de unde să ştiu, să trăiți. Dar am să mă duc să mă întâlnesc cu persoanele astea.
Urs: Şi cine sunt persoanele astea, mai precis?
Pat: Îmi pare rău, să trăiți, dar nici asta nu ştiu încă. Dar sunt, cu siguranță, persoane înstărite şi respectabile.
Urs: Şi ce te face să spui asta?
Pat: Păi nu sunt decât patru persoane în grupul lor. Unul era, după cum ştim, deputat în Parlament, iar altul este un membru emerit al comunității muzicale.
Urs: Ştiu, un scripcar.
Pat: Au un fel de ascunzătoare la țară şi țin micile lor reuniuni în deplin secret. Deci fiecare dintre ei are câte ceva de protejat. Iar cei doi pe care nu i-am întâlnit sunt persoane cel puțin la fel de importante ca şi cei doi pe care deja îi cunoaştem.
Urs: Doamne Dumnezeule. Oare vreau să aflu despre ce-i vorba?
Pat: Păi vreți sau nu?
Urs: Da, sergent. Sigur că vreau. Crima asta trebuie rezolvată. Am o misiune de dus la capăt şi nu mă interesează pe cine deranjez făcându-mi datoria. Aşa că ai sprijinul meu deplin, tinere. Oricum, nu mai contează cât de importanți şi de respectați sunt, o dată ce se află că sunt poponari, s-a zis cu ei. Ha! Mai bine de-atât nici că se poate.
(Pat se întoarce spre Pisicuța,
care aşteaptă pe culoarul unui spital.)
Pat: Sper că nu vorbeşti serios, nu-i aşa?
Pisicuța: Sigur că nu vorbesc serios. De fapt, mai rău de-atât nici nu se poate.
Pat: Am sunat la el acasă. Mi s-a spus că e în spital. Ce s-a întâmplat? Cât de grav e?
Pisicuța: Nu e „în" spital. Trebuie doar să vină aici de două ori pe săptămână. Asta e rutina. El zice că doctorii sunt foarte buni. Dar tu ce faci aici?
Pat: Are cumva dureri … Care sunt … cum le zice … simptomele?
Pisicuța: Aşteaptă şi întreabă-l personal.
Pat: Pot să … pot să-l văd? Crezi că vrea să vorbim?
Pisicuța: Ți-am zis să-l întrebi chiar pe el. E treaba lui Ginger.
Pat: A zis … Sper că … A mai zis ceva … despre mine?

Pisicuța: Numai despre tine vorbeşte. În fiecare zi se roagã sã te întorci. Mã implorã sã iau legãtura cu tine ca sã te fac sã vii înapoi.
Pat: Nu, te rog … Şi-aşa mã simt prost … nu mai glumi şi tu, te rog.
Pisicuța: Nu-i nici o glumã. E adevãrul adevãrat.
Pat: Deci pot sã stau la el?
Pisicuța: Vrei sã spui ,,cu" el, nu ,,la" el.
Pat: Da, sigur.
(Pauzã.)
Pat: Am, totuşi, o misiune de dus la capãt. Trebuie. E o datorie moralã. E vorba de lege. Nu am nici un fel de motive personale. Nu sunt deloc egoist. Şi, dacã totul se sfârşeşte cu bine, o sã am grijã de Ginger aşa cum meritã. Din toatã inima. Promit.
Pisicuța: Mda. Întotdeauna existã câte o problemã care trebuie rezolvatã. E de-a dreptul amuzant.
Pat: Da … bine … Ginger o sã mã înțeleagã. Mai are mult de stat … Poți tu sã-i spui ce … tot ce-am discutat? … Poate cã …
Pisicuța: Dumnezeule … dar du-te odatã! Vãd cã nu mai ai stare.
(Pat se ridicã sã plece.)
Pat: Ai simțit vreodatã cã tot ceea ce faci este greşit, cã ai pornit pe un drum complet greşit? Cã te-ai folosit de minciuni şi decepții ca sã ajungi la ceea ce credeai tu cã este adevãrul, iar când ai ajuns la capãt, sã înțelegi cã, de fapt ai trecut pe lângã adevãr fãrã sã îți dai seama? Iar adevãrul este undeva în urma ta, unde nu vei putea niciodatã … niciodatã sã te mai întorci.
Pisicuța: Nu. Nu mi s-a întâmplat.
Pat: Atunci … ferice de tine.
(Apare Ginger.)
Ginger: A! Salut.
Pat: Salut. Ce … Ce mai faci?
Ginger: Bine. Tocmai am trecut examenul pentru încã patru zile.
(Pat se duce la el şi îl îmbrãțişeazã.)
Pat: Îmi pare rãu. Îmi pare tare rãu.
Ginger: Of, domnule sergent. Gata … Gata … Nu face nimic.
(Şarpe şi Porc intrã în scenã.)
Porc: Sunt o enigmã, înfãşurat în propriul mister, învelit cu grijã într-o contradicție.
(Ginger se îndepãrteazã. Pat priveşte în urma lui.
Şarpe tuşeşte discret şi Pat se apropie de ei.)
Şarpe: Acesta este Domnul Porc. Iar el este un tânãr talent - cea mai nouã descoperire a mea.
Porc: Nu eu m-am descris în felul acesta, ci un jurnalist, am impresia, dar oricum, cred cã mi se potriveşte. Bunã seara. Şarpe m-a informat complet despre tine - mã rog, complet în mãsura posibilitãților lui. Şarpe are tendința sã piardã din vedere esențialul şi asta este tragedia vieții lui. El mi-a vorbit despre cadența fascinantã a vocii tale, aroma respirației tale tinere, ochii tãi irezistibili şi pielea ta netedã şi delicatã. Mi-e teamã cã sunt şcolit într-o lume mai durã. Îmi petrec zilele la Curtea Supremã de Justiție.
Şarpe: Porcul este un excepțional avocat. Se ocupã de crime.
Porc: Adevãrat. Deşi mai existã unul sau doi mai buni decât mine

- dar prefer să nu vorbim despre asta. În orice caz, e adevărat că mintea mea sclipitoare trebuie să lupte în fiecare zi - şi de obicei, cu succes - cu cele mai mici detalii ale unor afaceri dubioase, vărsări de sânge, trădări, pistoale şi cuţite şi ciocane - uneltele vicioase ale omului de rând. Şi atunci când, în sfârşit, mă opresc din lucru şi mă relaxez, tot ce am nevoie, tot ce îmi doresc, în afară de mâncare bună şi vinuri vechi, este numai să stau întins pe spate şi să pun pe cineva să mi-o sugă.
Şarpe: Porcul este uneori nepoliticos. Oamenii trebuie să îl accepte aşa cum este el. Adică un geniu.
Pat: Sunt încântat să vă cunosc.
Porc: Hmmm ... Sper să nu mă înşel în privinţa ta. Sper că mâinile tale nu sunt tocmai curate.
Pat: Fiţi fără grijă, aveţi perfectă dreptate.
Porc: Bine. Ce părere ai despre mica noastră casă de vacanţă?
Pat: E foarte frumoasă … Vreau să spun, încă nu am avut când să o cercetez în amănunt, însă …
Şarpe: Abia acum am ajuns şi noi.
Porc: Şi Lupul?
Şarpe: Încă n-a apărut. Sper să ajungă în curând. (Lui Pat.) Şi el abia aşteaptă să te cunoască.
Porc: Un mic avertisment, tinere. Nu te lăsa intimidat de Lup.
Şarpe: Domnule Porc, să lăsăm asta acum!
Porc: Nu fi prost. Trebuie ştiut. Chiar şi numai pentru că acest tânăr meritã să se distreze la fel de bine cum sper să ne distrăm noi. Nu ne dorim întâmplări nefericite, nu-i aşa?
Şarpe: Nu.
Porc: Atunci ne-am înţeles. Trebuie să fie atent cum se poartă cu domnul Lup.
Şarpe: Da, cu siguranţă, însă nu ai motiv să te îngrijorezi. Totul va fi bine. Domnului Lup îi place să se lase condus de instincte - asta-i tot. O simplă eliberare de tensiune … E o persoană foarte importantă, cu multe responsabilităţi, aşa că în mici vacanţe de genul ăsta …
Porc: Poate să devină violent. Despre asta e vorba. Să fii ferm cu el. Pari îndeajuns de puternic. Ţi-a arătat Şarpe camera ta?
Şarpe: Nu, încă nu. Abia am ajuns. Doar am făcut o mică plimbare prin grădină, asta-i tot.
Porc: Întotdeauna romantic. (Lui Pat.) Ia spune-mi, nu ai impresia că Şarpe e puţin cam plicticos, la urma urmei?
Pat: A … nuuu … adică …
Porc: Sssst … Nu fi timid. Nu-ţi cer să spui ceva nepotrivit. Eu şi cu Şarpe ne cunoaştem de ani de zile, să ştii. Nu-i aşa, Şarpe? Doar că acţionăm pe căi uşor diferite, asta-i tot.
Şarpe: Va trebui să te obişnuieşti cu Porcul. Dar să ştii că meritã. Este un om deosebit.
Porc: Mulţumesc, Şarpe. Vino cu noi, tinere domn.
(Şarpe şi Porc îl conduc spre pat şi îl aşază între ei.)
Şarpe: Asta e camera ta. Fereastra de acolo dă spre lac. Sper să îţi placă.

Pat: E nemaipomenit.
Porc: Luãm cina la ora opt. Va fi mâncare din belşug.
Pat: Mulţumesc. Mi-e o foame de lu… (Îşi dã seama.) Mi-e foarte foame.
Porc: La fel şi nouã.
Pat: Şi cui îi aparţin toate …
(Şarpe şi Porc se uitã unul la altul.)
Porc: Casa şi moşia sunt proprietatea Lupului.
Şarpe: Desigur, eu mã ocup de grãdinã. Ca un mic favor pentru el. Şi sunt foarte mândru de rezultat.
Porc: Iar eu sunt un simplu oaspete, un prieten şi, din când în când, consilierul juridic al Lupului.
Pat: Şi Deputatul? El ce legãturã avea?
Porc: Pui foarte multe întrebãri.
Şarpe: Tinerii din ziua de azi au o curiozitate ieşitã din comun.
Porc: Nu e nici un secret. E foarte simplu. Foarte … irlandez, de fapt. Lupul locuieşte şi îşi desfãşoarã toate afacerile chiar în circumscripţia electoralã a Deputatului. Mã rog, fosta circumscripţie …
Şarpe: Erau foarte compatibili, din multe puncte de vedere.
Porc: Nu cred cã va fi la fel de norocos cu cel care îi va lua locul. Tu ce pãrere ai, Şarpe? Deputatul era o excepţie în domeniul lui.
Şarpe: E foarte trist.
Porc: Şi incomod. Oricum, sunt sigur cã Lupul se va descurca la fel de bine. E uns cu toate alifiile.
Şarpe: E un om extraordinar. Lui îi datorãm faptul cã suntem aici, împreunã.
(Apare Lupul.)
Lup: Chiar aşa e, bãieţi. Chiar aşa.
Porc: Vezi, dacã vorbeşti de el … Bine ai venit! Splendid, acum putem lua cina la timp. Lupule, vino sã ţi-l prezint pe invitatul nostru special.
Lup: (Dã mâna cu Pat.) Fii binevenit. Unde-i Şoarecele?
Porc: Pregãteşte cina.
Lup: Bine.
Şarpe: Şoarecele este servitorul domnului Lup. Un tip foarte misterios, genul de „latin lover"…
Porc: Şi nici nu vorbeşte mult.
(Şarpe şi Porc izbucnesc în râs.)
Lup: Face mici servicii pentru mine. Un tânãr foarte folositor. Are grijã de casã când nu stã nimeni aici. Am auzit cã e şi un fotbalist foarte bun. Joacã într-o echipã localã.
Porc: Lupului îi place sportul. Şarpe şi cu mine suntem complet depãşiţi în domeniul ãsta. Poate tu vei reuşi sã îi faci faţã.
Lup: Taci din gurã, Porcule. (Lui Pat.) Ne vedem mai târziu, la masã. Fã-te comod. Este un loc foarte plãcut şi liniştit.
(Cei trei ies. Pat aşteaptã un moment, apoi îi urmãreşte.
Îi vede ţinând un mic toast.)
Lup: Vreau sã vã mulţumesc, bãieţi, cã aţi organizat toate astea. În special dupã tot ceea ce s-a întâmplat. Aveam mare nevoie de o pauzã. Şi Nuala, nevastã-mea, m-a scos din minţi în ultima vreme, ştiţi şi voi foarte bine. Cu cât îmbãtrâneşte, cu atât se face mai a dracu'.
Şarpe: Ştiu, Lupule, ştiu. Simţeam cu toţii nevoia sã ne revedem.

Să reluăm cursul firesc al micii noastre cooperative.
Porc: Să revenim la normal …
Lup: Ai absolută dreptate. Exact aşa cum ai spus. La normal.
Şarpe: A fost o experienţă traumatică.
Porc: Trebuie să îţi spun ceva, Lupule. Mai întâi, atât eu cât şi prietenul Şarpe, vrem să ştii că povestea cu Şobolanul e ca şi uitată. E mort şi cu asta basta. A fost o greşeală de la bun început, numai Deputatul n-a înţeles niciodată asta.
Lup: Aşa este, sigur.
Porc: E important să ne bucurăm de aceste mici vacanţe, fiecare dintre noi, inclusiv tinerii noştri prieteni. Nu văd ce ne-ar putea împiedica. Trebuie să ne relaxăm, să gustăm fiecare clipă - avem trei zile şi trei nopţi lungi înaintea noastră.
Şarpe: O să fie grozav, n-are rost să ne facem griji. L-ai văzut cum aratã?
Lup: Am văzut, cum dracu' să nu văd.
Porc: Şi ţi-a plăcut ce-ai văzut, Lupule?
Lup: Da. Trăsnet.
Porc: Şi asta pentru că, spre deosebire de Deputat, care niciodată n-a avut gust, Şarpe şi cu mine ştim cum să alegem invitatul potrivit … Nu gunoaie de doi bani ca Şobolanul.
Şarpe: Şi balta e plină de peşte, Lupule, în cercurile în care ne învârtim eu şi cu Porcul.
Porc: Noi înţelegem că pentru tine este mai dificil, acolo unde trã-ieşti … Situaţia familială … Dar nu te îngrijora. Lasă aranjamen-tele astea în seama noastră.
Şarpe: Faci oricum destule pentru noi. Ospitalitatea ta …
Porc: Tot ce vrem este să ne relaxăm şi să ne distrăm. Bine?
Lup: Bineînţeles, aveţi dreptate, băieţi. Fiţi fără grijă. Şobolanul a fost doar un accident. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată şi vă jur că nici nu o să se mai întâmple să …
Porc: Nu, ssst … gata, subiectul e deja închis. Singurul lucru cu adevărat trist, pentru noi toţi, e că Deputatul nu mai e printre noi.
Şarpe: Asta e partea tragică.
(Apare Şoarecele şi îl surprinde pe Pat trăgând cu urechea.)
Lup: Da, cu siguranţă. Da. Ăsta e lucrul cel mai rău. Când am auzit vestea, m-am simţit îngrozitor.
Porc: Ba bine că nu …
Lup: Adică ce vrei să spui cu asta, Porcule?
(Pat îl observă pe Şoarece cu coada ochiului. Se întoarce spre el.)
Pat: A! Tu trebuie să fii Şoarece … Tocmai eram … Eu sunt unul din invitaţi, pentru week-end … Tu eşti Şoarece?
(Şoarecele dă din cap că „da".)
Pat: Salut. Eu n-am mai fost niciodată pe aici … Probabil că ştii asta. Nici măcar nu îi cunosc, de fapt … Trăgeam cu urechea, recunosc. Eram curios. Eram curios să îi cunosc mai bine, atâta tot. Nu o să le spui despre asta, nu? Promiţi că nu le zici nimic? Nu vreau să fac rău nimănui. Te rog. Da?

(Şoarecele trece pe lângã el şi intrã în camerã.)
Lup: A, mulțumesc mult, Şoarece. Eşti un bãiat de treabã.
(Pat se duce la patul lui. Se lasã noaptea.
Pat se rãsuceşte agitat în somn. Porcul îl trezeşte.)
Porc: Mãi, mãi, mãi … un somn fãrã odihnã.
Pat: A! Tot aici eşti.
Porc: Da … Credeai cã sunt un tip tradițional şi cã o sã mã strecor înapoi la mine în camerã dupã ce am terminat? Nu, nu fac asta niciodatã. Nu prea am somn. Trei sau patru ore pe noapte îmi sunt de ajuns. Aşa cã îmi place sã mã uit la alții în timp ce dorm. Mai ales dupã o partidã de sex.
Pat: Cred cã … aveam cumva un coşmar?
Porc: Cu siguranțã. M-am înşelat în privința ta.
Pat: Cum adicã?
Porc: Nu credeam cã vei fi în stare. De cum te-am vãzut azi dimineațã, m-am gândit - Şarpe iar a dat-o în barã, alt bãiețel drãguț, bun de sãrutat şi de mângâiat, potrivit poate pentru Şarpe, însã nu de cursã lungã … Lipseşte animalul din el … O sã fugã mâncând pãmântul când se va îngroşa gluma. Dar n-ai fãcut aşa.
Pat: Nu …
Porc: Nu, deloc. Nici pe departe. De unde crezi cã vine?
Pat: Ce anume?
Porc: Din tine. Animalul din tine. Ce te face sã îți placã atât de mult? Nu mã înțelege greşit. Nu sunt suspicios. Nu te prefãceai, nu era nimic fals …
Pat: Nu.
Porc: Nu, mi-aş fi dat imediat seama. Nu. Sunt însã curios. Vezi tu, în cazul meu cred cã e vorba de muncã - presiuni, activitate cerebralã fãrã de odihnã, obligația de a-mi depãşi adversarul … Am nevoie de o descãrcare sãlbaticã. Simt nevoia sã exploatez … Însã tu … tu eşti un simplu actor, din câte mi-a spus Şarpe.
Pat: Un actor fãrã slujbã.
Porc: Şi nici chiar dupã o partidã de sex sãlbatic nu îți gãseşti liniştea. Somn chinuit, nervos. E fascinant. M-am înşelat profund. O sã mã distrez în acest week-end mai mult decât aş fi sperat.
Pat: Sã nu crezi cã îmi place sã simt aceastã dorințã sãlbaticã.
Porc: Sssst … nu … Sentimentul de vinã e o pierdere de timp pentru toatã lumea.
(Îl sãrutã pe Pat.)
Porc: Mi-aş fi dorit sã nu te împart cu nimeni.
Pat: Şi eu la fel.
(Porcul iese. Pat oftează. Se ridicã.
Şoarecele apare pe neaşteptate. Pat îl vede.)
Pat: Doamne! Şoarece?
(Şoarecele dã din cap.)
Pat: Ce s-a întâmplat? Ce vrei?
(Şoarecele gesticuleazã.)
Pat: Ce?
(Şoarecele gesticuleazã disperat.)
Pat: Spune ce vrei!
(Şoarecele dã din cap. Mişcãri.)
Pat: Uite care-i treaba. Ştiu, Şoarece. Ştiu cã tu ai fost. La saunã.

(Tensiune.)
Să ştii că cineva poate să te identifice, Şoarece. Cineva de la saună care te-a văzut în noaptea aia. Au să te prindă. Poate că nici nu îți dai seama că ai omorât un deputat, dar asta are mai puțină importanță, crede-mă, tot ai să plăteşti. Au să aibă ei grijă, când va veni vremea. Dar poate că am să te ajut. Trebuie însă să-mi spui ce s-a întâmplat.
(Şoarecele dă din cap. Pat, în sfârşit, înțelege.)
Pat: Doamne … Tu nu poți vorbi, nu-i aşa?
(Şoarecele îl aprobă din cap. Gesturi.)
Pat: Dumnezeule. Tot timpul ai fost … aşa… Sau Lupul ți-a făcut ceva?
(Şoarecele rămâne nemişcat.)
Pat: Bietul nenorocit. Şi Şobolanul? Ce ştii de el? Ştiu că nu e vina ta. Crede-mă. Lupul e de vină. Ştiu tot ce s-a întâmplat. Vreau doar să-mi spui unde l-au ascuns.
(Şoarecele dă din nou din cap. Gesticulează.)
Pat: Mă duci acolo? (Şoarecele dă din cap.) De-asta ai venit să mă vezi?
(Şoarecele dă din cap, gesticulează, apoi iese.
Pat îl urmează până la locul unde este îngropat Şobolanul.
Şoarecele sapă şi îi arată lui Pat cadavrul.)
Pat: Bine, Şoarece. De ajuns. Acoperă-l. Îți mulțumesc. Am să încerc să te ajut. Să te ajut să scapi de aici. Promit. Asta vrei de la mine, nu-i aşa?
(Şoarecele aprobă din cap.)
Pat: Chiar dacă nu pot să promit că acolo unde vei ajunge va fi mult mai bine?
(Şoarecele dă din nou din cap.)
Pat: Bine. Terminã de astupat groapa, apoi ia maşina. Îmi iau lucrurile din dormitor şi ne întâlnim la poartă. Uite care-i oferta mea. Dacă reuşim să ajungem la Dublin în zori, îți dau nişte bani, câteva adrese din Londra şi te duc până la vapor. Asta înainte de a raporta la poliție. E tot ce pot să fac, bine?
(Şoarecele e de acord.)
Pat: Bine. Mulțumesc.
(Se întoarce în camera lui. Nu îşi dă seama că Lupul îl aşteaptă. Este lovit cu putere în cap.
După ce se prăbuşeşte pe pat,
Lupul îi leagă mâinile. Pat se zvârcoleşte neputincios.
Lupul ține în mână o bâtă.)
Lup: Unde umbli la ora asta? De ce nu mă aştepți aici?
Pat: Nu aveam somn. Am făcut o plimbare.
Lup: Nu aveai somn … Tu şi cu Porcul faceți pereche bună. Nu cumva spionai?
Pat: Nu.
Lup: Ba eu cred că da. Un gândăcel tare curios. Păcat, îmi plăcea cum arăți. Doamne, a trecut ceva vreme. Apoape o lună. Din clipa în care am pus ochii pe tine, băiete, m-am tot gândit cât mi-ar
plăcea să te jupoi … să te fac să sângerezi. Nu credeam totuşi să prind ocazia, m-am gândit că ar fi mai bine să mă controlez … dar acum ce mai contează … Tu pui ceva la cale.
(Lupul se urcă în pat şi se aşază deasupra lui.
Scoate fotografia unei femei și o aşază pe noptieră.)
Lup: Ea e Nuala. Soția mea. Urâtă foc, nu-i aşa? Îmi place să îmi imaginez

cã mã priveşte când fac asta.
(Scoate un pliculeț cu droguri şi trage pe nas. Îi îndeasã lui Pat o batistã în gurã, apoi îl obligã sã respire din plicul cu droguri.)
Lup: Trage bine pe nas, ca sã îți vinã cheful. Mmmm … Eşti îndeajuns de tânăr, numai bun … A trecut ceva vreme. O sã fie bine.
(Îl maseazã pe spate şi îl loveşte uşor. Geme încet.
Brusc, apucã bastonul şi i-l pune la gât. Apasã bastonul din ce în ce mai tare în timp ce se freacã de corpul lui Pat.
Acesta se zbate disperat, dar nu reuşeşte sã scape.
Este evident cã viața lui se aflã în pericol şi cã Lupul este în deplin control al situației.)
Lup: Hai cã mi-a ieşit un corn. E tare ca piatra, bãiete. Acum sã joci cum vreau eu. Te doare, nu? Te doare?
(Lupul urlã, în timp ce Pat îşi pierde cunoştința.
Porcul şi Şarpele intrã în fugã.)
Şarpe: O, Doamne, nu!
Porc: Lupule … Lupule, pentru numele lui Dumnezeu!
Şarpe: O, Doamne, nu face asta iarãşi!
Porc: Dã-te jos. Lupule, dã-te jos! Şarpe, ajutã-mã!
Şarpe: Lupule, te rog.
Lup: O sã-ți rup curu', jigodie! … O sã sângerezi … O sã te sec … mã auzi? Te sec!
(Îl trag pe Lup. Porcul îl loveşte cu putere.)
Porc: Gata, opreşte-te … Ajunge … Vrei sã dãm iar de belea? Şi te-am avertizat …
(Lupul revine încet la normal.)
Lup: Da … Da … Sigur, Porcule … da … Gata, acum, gata ...
Şarpe: Totul e în regulã? … Bãiatul e bine?
Porc: Du-te şi vezi, ce aştepți?
Lup: Stai, ascultã-mã, Porcule, tipul ãsta punea ceva la cale …
Porc: Terminã acum cu prostiile astea.
Şarpe: Încã respirã, doar a leşinat.
Porc: Ai jurat cã ce s-a întâmplat cu Şobolanul a fost numai o scãpare ... Ai zis cã nu ți s-a mai întâmplat niciodatã şi cã nici n-o sã se mai întâmple.
Lup: Îți spun eu, ãsta era pe urmele mele … Şi-a bãgat nasul peste tot. Ştiu sigur.
Porc: Dumnezeule! Iar începe!
Lup: Voiam numai sã îl învãț minte.
Şarpe: E totul în regulã. Bãiatul o sã fie bine. Porcule, n-are sens sã discutãm acum … Lupule, noi suntem de partea ta. Ştii bine asta. Porcul şi cu mine ... nu-i aşa? Noi nu suntem ca Deputatul, nu vrem sã facem probleme nimãnui. Nu-i aşa, Porcule?
Porc: Sigur cã da. Vrem ca totul sã fie cum era înainte. Atâta tot.
Lup: Da … da, bine. Totul o sã fie perfect. Numai cã tânărul asta e periculos …
Porc: Trebuie sã te liniştești. Încearcã sã te controlezi!
Lup: Ce tot îndrugi acolo? Nu înțelegi ce vreau sã spun?
Şarpe: Ssss … gata, gata … Sã ne pãstrãm calmul. Cel mai important lucru este, Lupule, cã tu eşti viu şi nevãtãmat. Eşti cumva rãnit?
Lup: Nu … Nu, sunt bine … Poate cã am exagerat şi eu puțin. Ştiu asta,

băieți, vă rog să mă credeți.
Porc: Bine, hai să mergem acum să bem ceva. O să îi spunem lui Şoarece să îl ducă pe tipul ăsta la vreo treizeci de kilometri şi să îl arunce undeva, într-un şanț.
Şarpe: Să nu ne grăbim, totuşi. Poate, când se va trezi, nu îi va fi foarte rău şi aş putea să îl iau deoparte şi să îi vorbesc … Vreau să zic, poate că n-ar trebui să irosim week-end-ul …
Porc: Eşti complet idiot. Găseşte-l pe Şoarece şi spune-i ce are de făcut.
Şarpe: Bine, am înțeles. Dacă vă puneți ceva de băut, pregătiți-mi şi mie un Gin Tonic, da?
(Iese strigându-l pe Şoarece.
Lupul se ridică de jos, sprijinit de Porc.)
Porc: Eşti cumva bolnav la cap? Asta să fie cauza? O să-ți distrugi viața dacă mai continui în felul ăsta.
Lup: Ce … Ce zici?
Porc: Hai să mergem.
Lup: Şi el … Ce facem cu el?
Porc: Ai încredere în mine?
Lup: Da. Pot să am?
Porc: Ştii bine de ce trebuie să ai încredere în mine, nu-i aşa?
Lup: Da, ştiu.
(Intră Şoarecele.)
Porc: Bine, hai să mergem, acum. (Lui Şoarece, în timp ce ies.) Ştii ce ai de făcut. (Lui Pat.) Ce pot să-ți spun? Păcat de week-end-ul ăsta pierdut.
(Îi aruncă nişte bani şi pleacă. Tăcere. Pat se uită la Şoarece. Zâmbesc amândoi uşurați.)
Pat: Am avut noroc. Până acum. Eşti gata? (Şoarecele dă din cap.) Hai să plecăm. Repede.
(Apare Urs.)
Urs: Ia-mă încet, sergent. Ia-mă încet.
Pat: (Grăbit, lui Şoarece.) Du-te, acum.
(Şoarece iese.)
Urs: Unde vrei să ajungi cu toată povestea asta?
Pat: Am descoperit dovezi ale unei crime violente şi aceste trei persoane sunt direct implicate.
Urs: Acum înțeleg. Bine … Excelent.
Pat: Însă nu este vorba de deputat.
Urs: Cum?
Pat: Nu, să trăiți.
Urs: Ce vrei să spui?
Pat: Dovezile pe care le am aratã că sunt vinovați de uciderea Şobolanului.
Urs: A Şobolanului? Şobolanul e mort?
Pat: Exact. Şi îngropat în grădina casei lor de vacanță. L-am văzut cu ochii mei. Lupul l-a omorât în timpul unui act sexual foarte sadic. Iar Şarpele şi Porcul îi sunt complici. Ei au ascuns cadavrul.
Urs: Bine-bine, dar Deputatul? Ce s-a întâmplat cu Deputatul?
Pat: N-am reuşit să aflu nimic.
Urs: Nimic? Sunt sigur că moartea lui are legatură directă cu toată povestea asta.
Pat: Ar putea avea. Probabil că are. Dar nu am reuşit să aflu nimic.

Oricum, este bine cã îi putem aresta pe toți trei pentru moartea Şobolanului.
Urs: Ia stai puțin! Dar cu tânărul brunet, misterios, de la saunã, ce s-a întâmplat?
Pat: Nici urmã de el. Poate cã l-au omorât şi pe el. Problema e cã toți trei au alibiuri pentru noaptea în care a fost ucis Deputatul. Nu însã şi pentru noaptea în care i-au fãcut felul Şobolanului.
Urs: Trebuie sã fie ceva. Înapoi la lucru! Gãseşte o dovadã care sã facã legãtura cu moartea deputatului.
(Pat îşi dã seama cã Ursul este hotãrât.
Decide sã îşi impunã punctul de vedere.)
Pat: Sunt convins cã nu existã nici un fel de dovadã.
Urs: Crezi? … Hmmm … Gãseşte-o, asta-i meseria ta.
Pat: Dar nu înțelegeți cã nu are nici o importanță? Îi arestãm pentru uciderea Şobolanului. Oricum o sã sfârşeascã în închisoare. Sentințele oricum vor fi asemãnãtoare, nu mai conteazã dacã sunt condamnați pentru o singurã crimã sau pentru douã.
Urs: Asemãnãtoare?
Pat: Da.
Urs: Tu chiar eşti prost sau numai te prefaci? Tu chiar crezi cã noi o sã arestãm trei cetățeni onorabili pentru uciderea unui rahat de doi bani, a unui bãiețel de închiriat? Aşa crezi? Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te la realitate! Trebuie sã îi gãsim vinovați de o crimã adevãratã, altfel ne punem singuri lațul de gât. Dumnezeule mare, tu nu îți dai seama ce spui, sergent! Hai, acum apucã-te de treabã.
Pat: Nu aveți de gând sã faceți nimic în privința asta?
Urs: Pentru Şobolan? Fii serios. Sunt sigur cã e mort de şase sãptãmâni şi încã nu şi-a dat nimeni seama.
Pat: Dar avem dovezi. O sã îi gãsim cadavrul îngropat în grãdina lor. Asta dacã ne mişcãm repede.
Urs: Ce vreau eu … Ce vrea opinia publicã este sã-l gãsim pe criminalul nemilos care a ucis un politician iubit şi admirat de popor. Înțelegi asta?
Pat: Criminalii sunt criminali, indiferent de …
Urs: Te-am întrebat dacã ai înțeles!!!
Pat: Deci am scormonit în gunoi în zadar … Mi-am pierdut demnitatea în zadar.
Urs: Ce tot îndrugi acolo?
Pat: Mi-am trãdat iubitul în zadar.
Urs: Hei! Hei! Fãrã obscenitãți de genul ãsta.
Pat: În zadar!
Urs: Te rog sã te controlezi, adu-ți aminte unde te afli. Atenția trezã, sergent, nu uita. Treaba ta este acum sã gãseşti probe solide împotriva acelor indivizi.
Pat: Nu, sã trãiți. Am fãcut tot ce se putea.
Urs: Uite care-i chestia - eu sunt de partea ta. Nu pricepi asta? Ştiu cã ai muncit din greu. Pot numai sã îmi imaginez prin ce ai trecut, nu e nevoie sã îmi spui. Ce vreau eu, la fel de mult ca şi tine, este sã îi vãd pe perverşii ãia trei dupã gratii. Dar în cazul ãsta - şi numai în cazul ãsta - trebuie sã dovedim cã sunt implicați în uciderea deputatului. Nu a altei persoane - fie ea bunã sau rea. Poți sã înțelegi asta? Aşa e viața.
Pat: Înțeleg.

Urs: Bun. Bun. Aşa te vreau. Acum. Care ar fi pasul următor?
Pat: Mă duc acasă.
Urs: Foarte inteligent. Să lăsăm acum gluma deoparte. Bun, deci te duci acasă, faci un duş, te razi şi te odihneşti cum trebuie. Apoi care e planul?
Pat: V-am spus deja. Mă duc acasă. Misiunea s-a terminat.
Urs: Nu s-a terminat.
Pat: Trebuie să am grijă de un prieten bolnav.
Urs: Încep să îmi pierd răbdarea, sergent. Să ştii că pot să te suspend.
Pat: Foarte bine. La revedere.
Urs: Tu chiar vrei să dai cu piciorul la şansele de promovare? Asta vrei?
Pat: Eu nu vreau nimic. Eu mă duc să stau cu prietenul meu. Dacă mă primeşte. Asta e tot ce vreau să fiu - prietenul lui cel mai bun. Dacă pot. E mai mult decât de ajuns pentru mine. Nu mai vreau să fiu Detectivul Delicat.
(Pat se întoarce şi se îndreaptă spre patul pe care Pisicuța stă aşezată lângă Ginger.)
Pisicuța: La urma urmei, cine eşti tu, de fapt?
Pat: Salut.
Pisicuța: Şi pe unde ai umblat?
Pat: Eu? Am fost la birou.
Pisicuța: Să nu îl trezeşti, are nevoie de odihnă. Dacă ai venit iar pentru o scurtă vizită …
Pat: De data asta, nu.
Pisicuța: Serios?
Pat: Da.
Pisicuța: Serios?
Pat: Da.
Pisicuța: Eşti absolut sigur?
Pat: Da.
Pisicuța: Adică … Ai de gând să rămâi?
Pat: Da.
Pisicuța: De tot? (Pauză.) Ai o ultimă şansă să te răzgândeşti …
Pat: Nu, mulțumesc.
Pisicuța: Înțeleg. OK. Atunci, pe curând. Da. Eu, în cazul ăsta … Te las să … Să ai grijă. Şi … oricum, el se va bucura de asta. Trebuie să recunosc. Ştiu că …
Pat: Pisicuțo, nu e nevoie să …
Pisicuța: Nu, nu, nu. Te rog. S-ar putea să îți ia ceva timp până ai să înțelegi tot ce ai de făcut. E destul de … Dar, până la urmă, sunt sigură că … Chiar cred … Sper că … vei rămâne de data asta.
Pat: Nu vreau să îl iau de lângă tine … Eşti bine venită să îl vizitezi … sau să stai … Te rog să mă crezi.
Pisicuța: Nu, mulțumesc.
Pat: Bine. Deci te muți pe malul mării …
Pisicuța: Du-te dracu'.
(Pisicuța pleacă.
Pat îl ține din nou în brațe pe Ginger, la fel ca la început. Vorbeşte cu el.)
Pat: Recunosc, a fost vina mea. Dar am promis să îți spun adevărul şi numai adevărul, nu-i aşa? Te iubesc, Ginger.

(Ginger îşi ridicã încet capul.)
Ginger: Deci din cauza asta nu mai trece Pisicuța sã mã vadã.
Pat: Da.
Ginger: Înțeleg. Asta e. Ce poți sã faci? Poate cã într-o zi … Şi chiar i-ai spus toate astea Comandantului Urs?
Pat: Întocmai. Cum te simți?
Ginger: De rahat. Dar e numai o simplã durere. Dacã tot a venit vorba, sã ştii cã ultimul lucru pe care i l-ai spus e complet fals.
Pat: Care? … A, tu încã mai crezi cã sunt Detectivul Delicat?
Ginger: Da, întotdeauna vei fi.
Pat: Bine, dacã zici tu. Sã ştii cã nu mã deranjeazã.
Ginger: Deloc? Şi dacã nu vei dezlega misterul?
Pat: Care mister?
Ginger: Ştii tu … marele mister.
Pat: A, ãla. Nu poți sã ştii niciodatã. Dacã o sã prind ocazia … Dacã mã concentrez … Cel puțin acum sunt pe drumul cel bun. Nu-i aşa?
Ginger: Da, cel puțin din punctul meu de vedere … Însã lucrurile se pot schimba.
Pat: Nu, serios acum. Cât timp mai avem?
Ginger: Greu de spus, domnule sergent … ar putea fi câțiva ani buni.
Pat: Aşa de mult? Nu se poate.
Ginger: Mã tem cã da. Va trebui sã îți schimbi planurile de viitor.
(Rãmân în continuare îmbrãțişați.)
ÎNTUNERIC.
SFÂRŞIT